

genç öncüler

Ekim-Kasım 2010 • Sayı 61 • Yıl 8 • Fiyatı: 3,5 TL / K.K.T.C: 5 TL . Aylık Gençlik Dergisi

**Cemaleddin Afgani
ile Röportaj**

tophane vakası

**Farklı hayat tarzlarının bulunduğu bir toplumda
her kesime hakkını verebilecek bir düzen var mı?**

**Slovenya'nın
Başkenti
Lublijana**

**İstanbul
Bilgi
Üniversitesi**

GÖSTER KENDİNİ

Çizer Misin?

Yazar Mısın?

bilgigenconculer@gmail.com

Objektifime Takılanlar

Her fotoğraf bir hikaye... bin hikayeye açılan bir kapı...
"Objektifimize Takılanlar"ı hikayeleriyle birlikte sayfasında yayımlanmak üzere bekliyoruz...

Tophane Vakası

Merhaba değerli okurlar,

Geçtiğimiz ekim ayında Sultan Ahmet Kızlarağası Medresesi'nde düzenlenen Türkiye dergi fuarını ziyaret ettiğimde beni en derinden etkileyen olay, yayın hayatı sona ermiş dergileri görüşüm olmuştur. Buna karşın genç öncüler dergisi ise yeni, yetişmiş, genç ve dinamik kadrosuyla söyleyecek çok sözü var. Üstelik yayın hayatının 8.yılıni doldurmaya üzere olmasına rağmen. Öylesine bir zaman ki Müslümanlar ülkedeki kurumlar üzerinde nüfuzunu arttırır vaziyette iken bizim halen söyleyecek çok sözümüz var. Unutulmaması ki iktidar imtihanın en ağır şeklidir ve bugünkü iktidar yüzünden kaynaklanan toplumsal sorunları görmemezlikten ya da onların sözlerini en iyi referans, düşünmeden-sorgulamadan, kabul etme hakkına sahip değiliz.

Yukarıdaki sözlerim dergimizin bu ayki konusuna aslında birer atıf. Çünkü Tophane'de eylül ayının son günlerinde yaşananları iktidardan bağımsız düşünmemiz mümkün değil. Özellikle de hemen olayın ardından çeşitli Bakanlardan sert ve çarpıcı açıklamaların gelmesini göz önünde bulduğumuzda, sanki bazı şeylerin üstü kapatılıyor, zor durumda bırakılan halk susturuluyor gibiydi. Aslında eleştirilerden en önemlisi kentsel dönüşüm sürecine yönelik ve bu olguyu Radikal'de yayımlanan Asuman Türkün'ün yazısıyla sizlere sunacağız. Yazıda kentsel dönüşümle beraber, özellikle referandumun bir sonucu olarak 'kamu yararı'na karşı boynumuzun kıldan ince hale gelişine ve merkezi otoritelerin toprak üzerindeki gücünün artırılmasına tanık oluyoruz. Zafer Kafkas'ın kaleminden çıkan zevkle okuyacağınız yazı da ise farklı hayat tarzlarına rağmen ortak yaşamın mümkün olduğu tarihsel örnekliklere ve bunun günümüzde hangi 'düzen' ile mümkün kılınabileceği anlatılıyor. "Türkiye Nereye Gidiyor" başlıklı yazısında Sercan Karadoğan olay bağlamında medyanın halk üzerine yapmış olduğu kirliliği propagandayı ve televizyonlara çıkarılan 'aydın' kimlikli insanların aslen hangi amaca hizmet ettiğinden bahsediyor.

Fransa'da Romanların sınırdışı edilmesi dergimizdeki önemli yazılardan bir diğeri. İlgileyle takip edilen "Hayali Röportaj" bölümümüzde bu ay adeta günümüze seslenirmişçesine cevaplar veren Cemalettin Afganî'nin satırlarına kulak veriyoruz. "Objektifime Takılanlar" da ilginizi çekecek fotoğraflar bulacak ve "Dünya Seyahatnamesi"nde Slovenya'nın başkenti Lubliyanaya yolculuk yapacaksınız. "Tarih Defteri"nde büyük İstanbul depremlerine değiniliyor ve "Kampüs Notları"nda bu ayki konuk üniversitemiz Bilgi Üniversitesi İsa Yılmaz'ın gözlemleriyle aktarılıyor. "Okullardan Haberler"de yine Alperen Gençosmanoğlu'nu kendine has üslubuyla bulacaksınız. Öyküler ve kültür sanatındaki gelişmeler de kendi sayfalarında... "Cami Mahyaları"nda İttihatçı Gelenek ve Diyanet" başlıklı atölye çalışması da okunmak üzere sizleri bekliyor.

Unutmadan, Bayramınız mübarek olsun...

Sahibi

Umran Yayıncılık
Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Adına
Abdullah Yıldız

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

İsmail Memiş

Yayın Sorumlusu

Abdullah Muhsin Yıldız

Yayın Kurulu

Alperen Gençosmanoğlu
Emir Timur Kafkas
Elyesa Koytak
Nihal Açkel
Nihan Yıldız
Büşra Özkan
Betül Babacan
Muhammed Turkun
Yusuf Elbaşı
Usame Sarıyaşar
Enes Avar

Bu Sayıya Katkıda Bulunanlar

Zafer Kafkas
Sercan Karadoğan
Ömer Behram Özdemir
Şeyma Nur Ekren
Abdüvahid Yakub Sipahioğlu
İsa Yılmaz
Mehmet Mahmut Doğan
Yakup Demirtaş
Yusuf Şentürk
Zeynep Aksu
Sümeyye Akgül
Celile Günseli
Ali Tank Parlakışık
M.Fatih Çakmak
Melike Yurt

Adres

Zeyrek Mahallesi Kızıtaşı Caddesi
No:30/1 Fatih-İstanbul
Tel: (0212) 5311033
bilgigenconculer@gmail.com

Grafik Tasarım

Furkan Selçuk ERTARĞIN

Baskı: Şenyıldız Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. No:3 Kat:1
Topkapı - İstanbul
Tel: (212) 483 47 91

içindekiler

8

tophane'de aslında
olan nedir?

Doç.Dr. Asuman Türkün

16

arnavutluk

Betül Babacan

20

cemaleddin afgani
ile röportaj

Abdülvahid Yakup Sipahioğlu

Hayat Tarzı ve Ortak Yaşam / **Zafer Kafkas / 4**

UHİM Raporu / **12**

Fransa Romanları Sınırdışı Ederken... / **Ömer Behram Özdemir / 14**

Arnavutluk / **Betül Babacan / 16**

Seni Sana Bırakmam (Gençlik, İslam ve Nefis) / **Şeyma Nur Ekren / 19**

Tarih Defteri / **Muhammed Tutkun / 25**

Objektifime Takılanlar / **Nihal Açıkel / 26**

Dünya Seyahatnamesi / **Abdullah Muhsin Yıldız / 28**

Kampüs Notları / **İsa Yılmaz / 30**

Okullardan Haberler / **Alperen Gençosmanoğlu / 32**

Etkinlik / **36**

‘Zorunlu Seçmeli’ Derste - 1 / **Celile Günseli / 40**

Dhoruba / **M. Fatih Çakmak / 41**

Kültür Sanat / **43**

Cami Mahyalarında İttihatçı Gelenek ve Diyanet / **Ali Tarık Parlakışık / 46**

Hayat Tarzı ve Ortak Yaşam

Zafer Kafkas

İnsan, yaratılış icabı topluluk içinde yaşamak zorundadır. İnsanların tek başlarına maddi ve manevi ihtiyaçlarını karşılayabilmeleri zordur. Bu yüzden bir araya gelinmiş, iş bölümleri yapılmış, dayanışmalara gidilmiş ve hayatın zorlukları olabildiğince aşılmaya çalışılmıştır. Manevi olarak da konuşmaya, dertleşmeye, üzüntülerini, sevinçlerini paylaşmaya ihtiyacı olan insan, topluluk sayesinde bu ihtiyaçlarını da karşılamıştır. Topluluğun sağladığı bu kolaylıklardan ve tatminden faydalanan insanlar diğer taraftan bir arada yaşamının getirdiği sıkıntı ve problemlerle de karşı karşıya kalmışlardır. Birey olarak özgürlük talepleri, nefsin ve heveslerin etkisinde bir hayatın insanı kendine çeken havası veya inançlarının istediği tarzda bir hayat sürme isteği topluluk içinde farklı düşüncelere, anlayışa ve ideolojilere sahip olarak yaşayan insanların çatışma alanlarının doğmasına sebebiyet vermiştir. Bu çatışmanın yaşanması doğaldır çünkü her bir taraf karşı tarafı kendi yaşamı, inancı veya inançsızlığı için tehlike olarak görmekte ve bu tehlikenin bir gün kendisine, ailesine, arkadaşlarına zarar vereceği endişesini taşımaktadır. Bu korku ve endişeler ise maalesef yeri geldiğinde karşı tarafı aşağılamaya, hor görmeye, yaramaya hatta yok etmeye kadar gidebilmektedir. O an gücü kim elinde bulunduruyorsa karşı tarafın haklarına müdahale etmekte, kendi hayat tarzını dayatmakta ya da her yönden önünü keserek kendi gibi olmaya zorlamaktadır.

İstanbul Tophane'de yaşanan son olaylar yukarıda anlattıklarımızın müşahhas bir örneği olarak karşımıza çıkmış ve bu düşüncelerimizi doğrulamıştır. **Tophane'de açılan sanat galerisini gezmeye gelenler veya orada bulunanlar tarafından yoldan geçen iki tesettürlü bayana aşağılayıcı laf atılması üzerine mahalle sakinleri buraları basmış ve yıkıp dökerek kendilerince ihkak-ı hakka kalkışmışlardır. Bu olay esas itibarıyla farklı hayat tarzları-**

nın birbirlerine karşı tahammülsüzlüklerinin ve karşılıklı korkunun dışı vurumudur. Buradan hareketle insanlık tarihi boyunca, hem tüm farklı anlayıştaki insanların özgürlük taleplerini karşılayacak hem de bir arada yaşama imkânı sağlayacak bir düzenin oluşturulması için bir takım yönetim biçimleri geliştirilmeye çalışılmış ve günümüz modern dünyasına gelinmiştir. Tüm bu yönetim biçimleri temel olarak ikiye ayrılır: Güce dayalı ve Hakka dayalı olarak adlandırdığımız bu sistemlerin birinde güçlü olan haklıdır, diğerinde haklı olan güçlüdür. Hakka dayalı düzenler ilahidir ve peygamberler tarafından bir süreklilik arz ederek gelişmiş, son olarak Hz. Peygamber ile en kâmil halini almış ve kıyamete kadar tüm insanlığa özgürlük ve adaletin düsturlarını öğretmiştir. Güce dayalı düzenler de insanlık tarihi boyunca hep peygamberlerin kurduğu bu düzene karşı cephe almış ve iktidarı ele geçirme adına her türlü zulme başvurmuşlardır.

Bugün modern dünyanın bizler için ideal olarak sunduğu demokrasi uygulaması da maalesef bir kandırmacadan ibaret olup temelinde güce dayalı sistemler kategorisine girmektedir. Bu uygulama biçimi çoğunluğu güç olarak kabul etmiş ve azınlığı ezdirmiştir. **Sermaye ve medya gücü ile seçimlerde daha fazla oy alan parti veya partiler yönetimi ele geçirerek, azınlığı kendi anlayışına ve kararlarına uymaya mecbur bırakmakta ve gücü çoğunluk kararlarına bağlamaktadır. Bu sistemde yeri geldiğinde dörtte birlik bir çoğunluk bile bir ülkede yaşayan tüm insanlar adına kararlar alabilmekte ve onları istemedikleri şekilde yönetebilmektedir. Kısaca halk yönetimi olan demokrasi halkın yönetimine dönüşmüş durumdadır.** Bu eleştirileri artırabilir ve daha bir sürü aksaklık bulabiliriz. Zaten televizyonlarda, gazetelerde bu aksaklıklardan, sıkıntılardan fazlaca söz edilmekte ancak ortaya çözüm üretecek,

Asım'ın Nesli Genç Öncüler

yeni bir model konulamamaktadır. Yukarıda bahsettiğimiz demokrasi anlayışı çerçevesinde sorunların çözümü için çalışılmaktadır.

İslamiyet sadece Müslümanların değil tüm insanlığın sorunlarını çözmek için gelmiştir. İslam Düzeninin yani Barış Düzeninin tesisi için temel kaynağımız Kur'an'dır. Mehmet Akif'in dediği gibi asrın idrakine Kur'an'ı söyletebilmek olmalıdır, tüm çabamız. Bu da ancak yeni içtihatlarla gerçekleşecektir. İctihadın önünün kesilmesi nasıl ki Osmanlı Devleti'nin yıkılmasına sebep olmuşsa bugün de eğer içtihat yap(a)mazsak Müslümanlar olarak maalesef başkalarının biçtiği rolleri oynamaya devam edip sömürünün bir parçası olmaktan kurtulamayacağız. Bugün insanların inandıkları gibi yaşadıkları, giyindikleri, istedikleri kanunlara uyup uymama özgürlüğüne sahip oldukları, kimsenin bir başkasının hayat tarzı dayatmasına maruz kalmayacağı ideal düzen sadece İslam düzeninde mevcuttur. Hz. Peygamber Medine'de dünyadaki ilk anayasayı hazırlayarak Mekkeli Müslümanlarla, Medineli Müslümanlar arasında uzlaşmaya dayalı bir devlet kurdu. Bu ilk anayasa metninin içine Medine çevresinde yaşayan müşrik kabilelerle Yahudi ve Hıristiyan kabilelerinin adlarını sayarak ortak savunmaya katılıp katılmamalarını ve buna göre haklara sahip olup olmayacakları ayırımını da zikrederek hukukunu belirledi ve onları anlaşmaya çağırdı. Hepsinin teker teker ve kendi istekleriyle bu anlaşmaya katılmaları ile Medine Kent Devleti kurulmuş oldu. Bu yeni devlette "özel hukuk" ve "kamu hukuku" birlikte uygulandı. İşte daha o zamanlarda İslam Düzeni herkese kendi kanunlarını uygulama hakkı vermiş ve demokrasi yerine gerçek özgürlük ve hürriyet düzenini olan İslam Düzeni'nin en önemli örneğini sunmuştur.

Bu uygulama ile insanlara, mikroda özgürlük makroda ise anlaşmalara dayalı olarak ortak hareket etme örneği sunulmuştur. Günümüzde de farklı anlayışa, inanışa, mezhebe, ideolojiye sahip insanlar

Büyük şehir yaşamı ve getirmiş olduğu hareketlilik içerisinde ya da kendimizi içerisine hapsettiğimiz sınırlı dünyamız içerisinde bazı şeyleri yapmayı unuttuk mu? Tamam, kabul edelim, bayramlarda yakın akrabalarımızı ziyaret ediyoruz, fırsat olmazsa arıyoruzdur umarım! Peki ya ailenin en büyükleri... Yaşı bir hayli ilerlemiş, bizim kendimize 'kafa dengi' görmediğimiz aile büyükleri. Anne ya da babamızın bir şekilde dayıları, amcaları, teyzeleri, halaları veya onların oğulları, kızları... Belki de memlekette yaşayan anne ve babamızın anneleri, babaları. Bizden çokça hayat tecrübesine, birikimine sahip bu insanları tanıyor muyuz, ziyaret ediyor muyuz? Tamamen anlatmak istediğim bu bayram yaşlı birilerini ziyaret edelim, akraba ya da değil, yakın ya da uzak, hayır dualarını alalım.

Bu Bayramda

Aile Büyüklerini

Ziyaret Et !

Hayır Dualarını Al !

*Boşuna savaşmadın
Boşuna yaşamadın
Boşuna ölmedin!..
Sezai Karadağ*

bucaklarda(kanton) kendi kamu hukuklarını uygulayarak mikro düzeyde özgürlüklerini yaşayabilme imkânına sahip olabileceklerdir. **Özel hukukta ise insanlar hangi mezhebe, hangi inanca bağlı ise onun hükümlerine yani kendi seçtiği anlayışa göre hareket edebileceklerdir. Nikâh, boşanma, miras gibi konuları içeren özel hukukta isteyen Hanefi mezhebine göre hareket eder, isteyen İsviçre medeni kanununa göre. Bundan daha fazla özgürlük olabilir mi? Kamu hukukunda bile insanların seçenekleri o kadar çoktur ki, istediği, benimseydiği, beğendiği hukuk sisteminin uygulandığı bucağa(kanton)**

dâhil olarak oranın hukukunu benimser ve o hukuku yaşar. Bir bucak İslam hukukunu uygulayabilir bir diğerinde seküler bir hukuk yürürlükte olabilir vs. Bundan daha demokratik bir yaklaşım var mıdır? Merkezi yönetim yerine yerinden yönetim anlayışı ile merkezin dayatmalarına karşı insanlar korunmuş olmaktadır. Merkezi yönetim insanların bu düzenlerini korumakla mükelleftir ve herhangi bir kanun veya kural koyma hakkına sahip değildir. Merkez hâkim değil hadim durumundadır. İnsanlar istedikleri za-

man bucaklarını değiştirme hakkına sahiptir. Hatta yeter sayıya ulaşırsa kendisi bile anlayışına uygun bucak kurmayı hak edebilir. İslam Düzeni bu şekilde yapılanma modellerini emrederek insanların kendi cüzi iradelerini kullanmalarına imkân sağlamıştır. Bu düzen içerisinde istedikleri hayat tarzını yaşama imkânını bulan topluluklar birbirlerini tehlike olarak görmeyecek ve tamamen hürriyetlerle dolu bu sistemi korumak için elinden

geleni yapacaktır. Yani ekseriyet demokrasisi ile gücü ele geçirmek için ortaya çıkan çıkar çatışması, hicret demokrasisi olarak da adlandırabileceğimiz bucak(kanton) sistemi ile yerini çıkar paralelliğine bırakacaktır.

Her bucak kendi içerisinde huzuru, güveni, adaleti ve refahı tesis ettiği ölçüde tercih edilecek ve gelişecek bu ortamı oluşturamayan bucaklar ise terk edilerek yeter sayının altına düşüp kendiliğinden fesholacaktır. Bucaklar arasındaki bu olumlu rekabet insanlığın ilim, kültür, sanat ve hukuk alanında ilerlemesini sağlayarak gelecek nesillerin daha mutlu ve güvenli bir dünyada yaşamalarına imkân sağlayacaktır.

Sermaye ve medya gücü ile seçimlerde daha fazla oy alan partiler veya partiler yönetimi ele geçirerek, azınlığı kendi anlayışına ve kararlarına uymaya mecbur bırakmakta ve gücü çoğunluk kararlarına bağlamaktadır. Bu sistemde yeri geldiğinde dörtte birlik bir çoğunluk bile bir ülkede yaşayan tüm insanlar adına kararlar alabilmekte ve onları istemedikleri şekilde yönetebilmektedir. Kısaca halk yönetimi olan demokrasi halkın yönetimine dönüşmüş durumdadır.

İslam düzeni bu şekilde tüm insanların hem haklarını ve özgürlüklerini korumuş hem de bir arada yaşama imkânını sağlamıştır. Yine bu ilahi düzen, insanlar ve topluluklar arasında ortaya çıkan ihtilafları merkezi yönetim tarafından atanmış hakimler yoluyla değil her bir tarafın kendi seçtiği hakemler aracılığıyla çözmelerini istemiştir. Ekseriyet demokrasisi ile seçilmiş veya başka şekillerde gücü ele geçiren yönetimlerin ataması ile bir nevi memur statüsünde olan hâkimlerin nizaları çözmesi ancak

hâkim gücün arzuları yönünde kararlar vermesi ile sonuçlanacaktır. Ne de olsa memur amirinin isteklerinin dışında iş yapamaz. Oysaki İslam, ihtilaf yaşayan tarafların her birinin kendi hakemlerini seçmesini istemiş ve bu iki hakemin seçeceği bir başhakemin vereceği karara uyulmasını emretmiştir. Verilen kararı beğenmese bile uyması zorunlu kılınmış fakat hakemlere karşı da hakeme gitme yolunu açık bırakmıştır. Bu mükemmeliye-

te bakın ki insan kendisinin seçtiği hakem ile yargılanabilmektedir. Kendi seçtiği kişinin vereceği karar mı yoksa atanmış bir memurun vereceği karar mı insanı tatmin eder, adaletin tecelli ettiğine inandırır?

Hakemlik müessesinin örnek uygulama biçimi Hz. Peygamber döneminde gerçekleşmiştir. Medine Devleti'nde özgürce yaşayan, inanç ve vicdan hürriyetinden sonuna kadar faydalanan Yahudiler, anlaşma ile ortak savunmaya katılmayı kabul etmişlerdi. Ne var ki savaş esnasında düşmanla işbirliği yaparak Müslümanları arkadan vurmuşlardı. Anlaşmayı bozmaları ve kendi devletlerine ihanetlerinden dolayı yargılanan Yahudilerden bir hakem seçmeleri istendi, onlarda kendileriyle dostluğu bulunan ve ticari ilişkileri olan Sa'd Bin Muaz'ı hakem seçtiler. Hz. Peygamber de bunu kabul etti. Yahudilere Tevrat'a göre mi karar verilsin yoksa Kur'an 'a göre mi diye soruldu, onlarda Tevrat'ı seçtiler. Sa'd Bin Muaz tüm bunlardan sonra hükmünü şöyle açıkladı: "Ben onlar hakkında bulduğuşağın eren erkeklerin boyunlarının vurulmasına, mallarının Müslümanlar arasında taksim edilmesine, çocuklarla kadınların ise esir edilmesine hükmettim." Verilen bu hüküm Tevrat'ın bu konudaki hükmü ile birebir örtüşüyordu. Nitekim Tevrat bu konuda şöyle demektedir: Yas.20: 10- "Bir kente saldırmadan önce, kent halkına barış önerin. 11- Barış önerinizi benimser, kapılarını size açarlarsa, kentte yaşayanların tümü sizin için angaryasına çalışacak, size hizmet edecekler. 12- Ama barış önerinizi geri çevirir, sizinle savaşmak isterlerse, kenti kuşatın. 13- Rabbiniz kenti elinize teslim edince, orada yaşayan bütün erkekleri kılıçtan geçirin. 14- Kadınları, çocukları, hayvanları ve kentteki her şeyi yağmalayabilirsiniz. Rabbinizin size verdiği düşman malını kullanabilirsiniz. 15- Yakınızdaki uluslara ait olmayan sizden çok uzak kentlerin tümüne böyle davranacaksınız. 16- Ancak Rabbinizin miras olarak size vereceği bu halkların kentlerinde soluk alan hiçbir canlıyı yaşatmayacaksınız"¹

Görüldüğü üzere savaşta devletine ihanet etmiş bir topluluk bile mahkeme edilmiş üstelik kendi seçtikleri hakem ve kendi istedikleri kanuna göre karar verilerek, adalet sisteminin ulaştığı mükemmeliyet ortaya kon-

muştur. Bu hususta Hz. Peygamber, kendi başkan olmasına rağmen karar vermemiş, mahkeme usulüne uymuş ve hakem neye dayanarak karar verirse versin ona uymayı taahhüt etmiştir. Çünkü Kur'an hakem kararlarına itaat etmeyi Allah'a itaat etmek olarak görmüştür. Bu sistemi şimdi AİHM'nin aldığı kararlarla kıyaslayınız, hangisi daha tatmin edici ve adil bir yargılama sürecidir? Karar sizin.

Her zaman ve mekâna hitap eden Kur'an günümüz sorunlarına, sıkıntılarına, problemlerine de çözüm yolları sunmuş olup sadece bizlerin okumasını ve anlamak için çaba sarfetmesini beklemektedir. Allah'ın ayetlerinden olan müspet ilim ve Kur'an sayesinde çözemeyeceğimiz hiçbir sorun yoktur. İslam barış düzenidir, herkesin cüzi iradesini istediği şekilde kullanmasına olanak sağlayacak barış ortamını, düzenini tesis etmeyi amaçlamıştır. Yoksa bugün anlaşıldığı anlamda dini bir düzenin diğer insanlara da dayatılması değildir. Bugün yanlış bir laiklik anlayışıyla inancından dolayı, giyiminden dolayı baskı gören Müslümanların yarın iktidarı ele geçirip kendi gibi inanmayan ve düşünmeyen insanlara kendi gibi yaşaması için baskı yapması zulümdür, cüzi iradeye müdahaledir. Bugün yaşadığını başkasına yaşatmak ne kadar doğrudur ve İslamidir?

Yukarıda Kur'an 'ın asrın idrakine söylenmesiyle ortaya çıkan bucak sistemi ve hakemlik müessesesinden genel hatlarıyla, ayrıntıya girmeden bahsetmeye çalıştık. Yine Kur'an'ın ortaya koyduğu eğitim ve ekonomik sistemden konumuz farklı olduğu için bahsetmedik. Ancak ne kapitalizme ne liberalizme ne de komünizmin prensiplerine ihtiyacımız vardır. Kur'an bir toplumda işsizliğin nasıl giderileceği, faizsiz müesseselerin yani karz-ı hasen müesseselerinin nasıl yapılacağı, üretimin nasıl destekleneceği, vergi sisteminin nasıl olması gerektiği konusunda bizleri ziyadesiyle aydınlatmıştır.

İnsanlar sadece İslam Düzeni'nde barış ve hürriyet içerisinde, korkularından uzak bir şekilde yaşayabilirler. Biz müminlere düşen görev de herkesin hesabını sadece Allah'a vereceği bu sistemi kurmak için çalışmaktır. Yoksa şu anki sistem içerisinde sunulacak çözümler hep başka bir zulmün ortaya çıkmasına sebep olacaktır. İthal edilen kanunlar, bekleyen müzakereler de adaletin tesis edilmesine hiçbir şekilde katkı sağlamayacaktır.

1 Tevrat, Yasanın Tekrarı, Bölüm 20, YAS 20:10-16.

Tophane'de aslında olan nedir?

Tophane Vakası ile ilgili basınımızda yer alan en ilgi çekici yazılardan biri Doç. Dr. Asuman Türkün tarafından Radikal gazetesinde yayımlandı. Bölgede yaşananlara dair farklı bir perspektif sunan sayın Türkün, olayı kentsel dönüşüm süreci bağlamında yorumladı. Biz de kıymetli okurlarımıza bu değerli yazıyı sunmayı bir borç bildik.

ASUMAN TÜRKÜN: Doç. Dr., Yıldız Teknik Üni.

Mali Kaynak Yaratma Aracı Olarak Kent

Tamamen piyasa mekanizmalarına bırakılmış, ilkeleri konmamış bir kentsel dönüşüm sürecinde ve daha yüksek verenin talebine uygun olarak biçimlenen sosyo-mekânsal dönüşümde başka bir son yok: Daha yüksek veren kazanır

Tophane'de yaşananlar pek çok kişi tarafından farklı biçimlerde tartışılıyor. Kimileri bunun muhafazakarlıkla ilişkisini kuruyor, kimileri ise kentsel dönüşümün sonuçlarından ve bunun "uzlaşma" ile yapılması gerektiğinden söz ediyor. Bu açıklamaların hepsinde kısmen doğruluk payı olsa da bütünü kavramakta ciddi eksikleri olduğunu söylemek gerek. Bütün bu olan bitenleri anlayabilmek ve açıklayabilmek için yeni kent politikalarının ve bunun arkasında yatan ideolojinin deşifre edilmesi lazım. Özellikle İstanbul gibi toprak rantının çok ciddi bir biçimde arttığı bir kent söz konusuysa, kentsel dönüşüm uygulamalarının hedeflediği alanlar bellidir. Kentin Beyoğlu, Karaköy gibi rant potansiyeli giderek yükselen bölgelerine yakın bir konumda bulunan Tophane'de yaşananları bu dönüşüm sürecinin bir durak noktası olarak değerlendirmek gerekir. Beyoğlu Belediyesi'nin sayfasında "markalar" bölümüne bakıldığında bu dönüşümün doğrultusu ve niyeti zaten apaçık görülecektir.

Haklı Endişe

Bütün bu gelişmeler olurken, Tophane'de yaşa-

yanların en azından bir kısmının tepkileri hedefini şaşırılmış durumda. Burada mahallelinin aslında en büyük korkusu, ortaya çıkan değişimler sonucunda artık burada barınamayacakları ve yaşam alanlarını kaybedecekleri konusunda duydukları endişeden kaynaklanıyor. Ne yazık ki bu endişe sonuna kadar da haklı. Ancak, yine ne yazık ki, bu konunun muhatabına, yani bu politikaları sonuna kadar destekleyen Beyoğlu Belediyesi'ne ve Büyükşehir Belediyesi'ne itirazlarını götürmek ve kendi çözümlerini oluşturmak yerine, tamamen serbest piyasanın işleyişine bırakılmış bir gelişimin doğal sonucuna, yani burada yer seçmeyi uygun bulmuş bir sanat galerisine saldırı gerçekleştiriliyor. Üstelik bu, muhafazakârlık adına ya da kaldırımların işgal edilmesi gerekçesiyle yapılıyor. Mahallede yaşayanların çoğunluğunun oy verdiği partinin kent politikalarını sorgulamadan... Bu politikaları sorgulamaz ve yapılan muhalefeti gerçek muhatabına yöneltmezsek yaşam alanlarımızı ne ölçüde ve ne süreyle koruyabiliriz ve iyileştirebiliriz? Tamamen piyasa mekanizmalarına bırakılmış, ilkeleri konmamış bir kentsel dönüşüm sürecinde ve daha yüksek verenin talebine uygun olarak biçimlenen sosyo-mekânsal dönüşümde başka bir son yok: Daha yüksek veren kazanır. Bugün kısmi bir "uzlaşma" ile yan yana durmayı becerebilen kesimlerin, bir zaman sonra piyasanın "ayrıştırıcı" rüzgarında elenerek yaşadıkları yerleri terk etmek zorunda kalması neredeyse kaçınılmaz görünüyor. Yani bugün bir "ara dö-

nem” yaşıyoruz. Eğer piyasa mekanizmasını denetleyen ve kentte yaşayan farklı toplumsal kesimlerin yaşamsal taleplerine uygun dönüşümlere politik ve ideolojik olarak kulaklarımız tıkalıysa, zaman içinde mutlaka artan rantlar galebe çalacak ve yaşam alanımızı daha fazla verene terk edeceksiniz. Dünyada bunun aksini gösteren bir örneğe henüz rastlanmadı. Ancak merkezi ya da yerel yönetimler piyasa mekanizmasının işleyişine karşı koruyucu tedbirler alırsa ve kentin dönüşümünde toplumsal gerçekliğe ve taleplere uygun çözümler bulmaya niyetlilerse bunun tersine bir durum yaratılabilir. İşte bunun çareleri ve örnekleri var. Kentler, rant değerine göre bölümlere ayrılmış fiziksel mekânlar değildir. Kentler toplumsal olarak kurulur ve biçimlenir. Yıllar içinde, insanların anlam dünyalarıyla bütünleşerek ve bir bellek yaratarak kurulan yaşam alanları, kolay oluşmaz. Bu sadece konut alanlarıyla da sınırlı değil, kentin tümüyle ilgili bir mesele. Kenti sadece en yüksek verene satılacak bir değişim nesnesi olarak düşünürseniz, kent, “yangında ilk elden çıkarılacak bir meta” ve bir mali kaynak yaratma aracı haline gelir. Kentler, ancak bütün toplumsal kesimlerin bir aradallığını destekleyen, barınma olanağı sunan ve karşılaşmaları artıran bir yapıda gelişirse yaşamsal bir zenginliğe kavuşur. Aksi takdirde, döneminin en fazla rant getiren işlevlerine doğru evrilir, homojenleşir ve belleğini kaybeder. Bu da uzun vadede aslında herkesin, bütün kentlilerin, kaybetmesine yol açan bir gelişme biçimidir. En çok kimin kaybedeceği de zaten başından bellidir. Kent, sadece piyasa mekanizmalarıyla ve bunu destekleyen kamu otoritelerinin, politik ve ideolojik tercihleri doğrultusunda empoze ettiği plan ve proje kararlarıyla biçimlenmeye başladığında ve buna karşı çıkma mekanizmalarımız, değişen yasalarla ve TOKİ gibi bazı kurumların artırılan yetkileriyle elinizden alınıyorsa, artık “uzlaşma” aramak da anlamını yitirecektir. Artık “uzlaşma” dediğimiz süreç, tepeden verilmiş kararların belirlediği dar alanda yürütülmektedir. Yani kırk katır mı, kırk satır mı?

Kamu Yararı

Bu işleyen sürece karşı durabilmek ve herkesin yararına çözümler üretebilmek için politik ve ideolojik düzlemde etik değerlere yaslanan ilkelerinizin olması gerekir ve bu ilkelerin en başında da, aslında hepimizin bildiği gibi “kamu yararı” var. Böyle bir ilkesel duruşunuz varsa, uygulamaları da bu doğrultuda yönlendirebilirsiniz. “Kamu yararı” kavramı bile, ne yazık ki değişen ideolojik söylemin içeriğine göre anlam değiştirdi. Artık bu kavram, farklı otoritelerin söylemlerinde ve çeşitli bilirkişi raporlarında yapılmak istenen dönüşümler için bir kılıf olarak kullanılabilir. Oysa, “kamu yararı” kavramının içeriği, ancak toplumsal olarak oluştuğunda bir anlam ifade eder. Hem evrensel hem de yerel değerlerin bir bileşkesi olarak ve

toplumsal gerçeklikle yüzleşerek zaman içinde kurulabilir, hakim söylemin direktifleriyle değil... Biz bunları tartışaduralım, son Anayasa değişikliği ile “kamu yararı”na dayanarak bazı uygulamalara karşı çıkma olanağımız bile elimizden alındı. Ağustos 2010’da ise Belediye Yasası’nın 73.

Maddesi’nde yapılan bir değişiklikle artık kentsel dönüşüme ilişkin kararların verilme ve uygulanma yetkisi ilçe belediyelerinden alınarak Büyükşehir Belediyesi’ne devredildi. Artık muhatabımız daha uzak, boynumuz kıldan ince... “Yerelleşme”, “katılım”, “bir arada yaşama” gibi kavramları parlatarak kullanan otoriteler, gücü merkezleştirerek, ulaşılmaz kılarak ve yasaları topyekun değiştirip uygulamaların meşruiyetini bu yasalar üzerinden kurarak yollarına devam ediyorlar. Artık yasal olanla toplumsal vicdanımızda meşru olan arasındaki makas iyice açıldı. Yaşam alanlarımız yok oluyor, hepimizin kullandığı kentsel mekânlar, konut alanları, belleğimiz hiçleştiriliyor, bizim isteğimiz dışında ve biçimde dönüştürülüyor... Bundan sonra “biz bunları bilmiyorduk; bize söylenmedi; sonradan duyduk” deme şansımız yok. Ne yazık ki ne ekersek onu biçiyoruz.

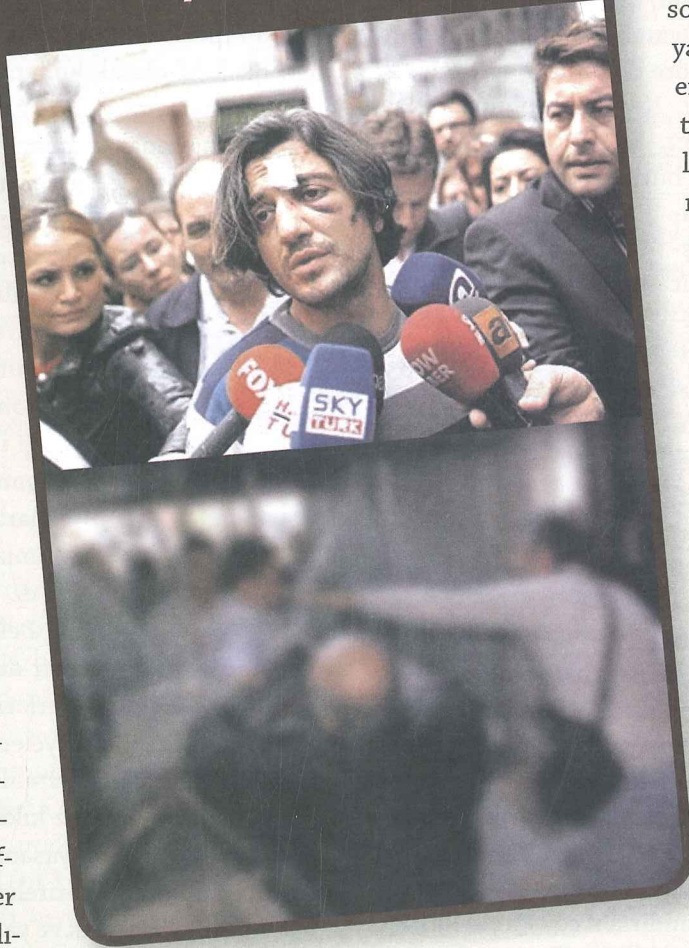
Türkiye

Nereye Gidiyor?

Sercan Karadoğan

Akşam, günün bütün yorgunluğuyla evine gelen milyonlarca insan ilk iş olarak televizyon kumandasına sarılır. Akşam haberleri başlar. Gerilimli bir müzik eşliğinde tok bir ses konuşmaya başlar: bilmem nerede içki içilen bir yere baskın olmuş, mini etek giyen bir kıza saldırılmış, başörtülü bir kız çocuğu ilkokula girmeye çalışmış, bir lisede gizli gizli namaz kılınyormuş, ilkokul çocukları cumaya götürülüyormuş, üniversitede başörtüsü eylemi yapılmış, kara çarşaf- lı- cüppeliler artık her yerdeymiş, takunyalı- lar bizleri yönetiyormuş, mış-muş... Bütün bu haberler zihnimize bombardıman edildikten sonra muhabir sorar konunun uzmanına can alıcı soruyu: hocam der o en karamsar ses tonuyla, "Türkiye Nereye Gidiyor?"

Aslında soruyu soran cevabını da biliyordur sorunun. Sorunun cevabı hoşuna gitmediği içindir bu kopartılan yaygara. İnsanların da kendileri gibi

inanmalarını ister aslında soruyu soranlar. Ve bunu yaparken de insanların en hassas oldukları noktadan vurmaya çalışırlar: geleceğimiz çok karanlık. Çünkü insanları kötü şeylerin olduğuna inandırmak iyi şeylerin olduğuna inandırmaktan daha kolaydır. İnsanlar hep bir kötülüğün olacağından, komploların döndüğünden, gizli oyunlar tezgâhlandığından şüphelenir.

Konunun uzmanı hocamız da mesajı almıştır ve cevap verir arkasından: Biz der bunların olacağını söylemiştik. Ülke hiç iyiye gitmiyor diye devam eder. Toplumun kamplaştığından,

insanların birbirlerine tahammülü kalmadığından, mahalle baskısından dem vurur. Bölünüyoruz der, batıdan kopuyoruz der, eksemimiz kayıyor der. İnsanların içindeki son umutları da yıkarak bitirir konuşmasını: "Türkiye'yi çok karanlık günler bekliyor!"

Kendilerini yetiştiren halka bir borç olarak onları aydınlatması gereken "Türk Aydınları" karanlı-

ğa terk etmişlerdir halkı. Onların inanışlarını, tercihlerini hiçe saymışlardır. Halka rağmen halk için yapılan uygulamaların kılıfını hazırlamışlardır. Aynayı kendilerine döndürmek akıllarına gelmemiştir hiç. Eziklik psikolojisi içinde batıdan geri kalmışlığı hep halka ve halkın inançlarına bağlamışlardır. Ve halk ne zaman kendi inançları, kökleri doğrultusunda refleks gösterse gidişatın hiç iyi gitmediğini haykırmışlardır bütün küstahlıklarıyla. Onların çoğunluğun değil bir grup azınlığın aydınlarıdır. Onların saçtıkları ışık belli bir grubu aydınlatır diğerleriye karanlıkta kalmaya mahkûmdurlar.

O yüzden sorulan soru ve verilen cevap değildir aslında sadece mesele. Mesele soru ve cevabın arkasında yatan bakıştıdır. Mesele birilerinin bazı şeylerden rahatsız olmasıdır. Kendi hayat tarzından başka bir hayat tarzı benimseyen insanlardır bütün olumsuz tavır. Bir azınlık elit zümre tarafından çoğunluğun dışlanmasıdır. Çünkü o azınlıktır her şeyi en iyi bilen, en güzeli en doğrusu yapan. O yüzden onlar yönetmelidir ve onlar gibi düşünenler. Onlar gibi düşünenler onların çığırtaçlığını yaparlar sadece. Diğerleri yani çoğunluk halk zümresi onların ayak işlerini yapabilirler ancak. Onlar söylemeli halkta buna uymalıdır. Halk ne bilir ki ne düşünsün, neyinedir düşünmek halkın. Halk sadece onlar için çalışmalı ve sınırları korumalıdır ki bazıları rahat ve güven içinde yaşasın.

Esnaf Şikayetçi

Ercan Babacan: 41 yıldır buradayım. Şimdiye kadar bir sıkıntı yaşamadık. Bir iki yıldır burada sanat galerileri, hotel, apart oteller tarzında yerler açılmaya başlandı. Ailemle kapımın önünden rahat geçemiyorum.

Fatih Aras: Kokteyl olduğu zamanlar `Dışarıda içki içmeyin. İçeride için` diye uyardık. Ama bizi dikka te almadılar. Dün akşam, bir açılış oldu. Camları kıranlar, Tophane halkından 10-15 kişiydi. İnsanlara saldırmadılar sadece camları kırdılar, çekti gittiler.

Cengiz Onur: Sanat galerisinin camlarını saldırganlar değil galeridekiler kırdı. Olay anında galeridekiler içeri girdi. Girdikten sonra da kepenkleri kapatmaya çalışırken camlar kırıldı. Bunu onlar da itiraf etti. Buradaki insanlara mal etmek doğru değil.

BUGÜN

İnsanlığın en temel çekişmesinin özüdür bu. Müstekbirler ve müstezaflar arasındaki çekişme. Ama bu böyle gitmez. Onların planı varsa Allah(c.c)'ın da bir planı vardır. Allah(c.c) müstekbirlerin kurdukları bu zalim düzene karşı yeryüzünde kendi düzenini kurması için halife olarak müstezafları seçmiştir. Yeryüzünde zayıf bırakılanlardır onlar. Zalimlerin zorbaların hor gördükleri ezdikleri, cahil, hiç bir şey anlamaz dedikleri kişilerdir o müstezaflar. Yeryüzünde adaleti ve düzeni sağlayabilecek ve belli bir zümrenin değil bütün bir insanlığın refahını sağlayabilecek olanlar sorumluluk bilincine sahip olanlarıdır. Ne zaman toplumlar arasından liderler çıkıp bu düzene karşı isyan eder ve bir ter-

cih yaparlarsa Allah(c.c)'da o toplumu ve beraberindekileri değiştirebilir. Allah(c.c) kendi dinine yardım edenlerin yanındadır.

“Bilin ki, bütün yeryüzü Allah'a aittir. Onu, kullarından kime dilerse ona miras bırakır ve gelecek Allah'a karşı sorumluluk bilincine sahip olanlarıdır.” (Araf/128)

“Allah, bir topluma bahsettiği nimeti ve esenliği, o toplum kendi gidişini değiştirmedikçe asla değiştirmez; ve bilin ki Allah her şeyi işiten, her şeyi bilendir.” (Enfal/53)

Uluslararası Hak İhlalleri İzleme Merkezi'nin (UHİM) Tophane'de yaşanan olayların ardından hazırlamış olduğu Tophane Örneğinde Sanat Algısı ve Kentsel Dönüşüm isimli raporun bir bölümünü değerli okurlarımızla paylaşıyoruz.

Kentsel Dönüşüm Gölgesinde Mahalle Kültürü ve Tarihsel Derinlik

Marmara depreminin ardından kent yapısının çarpık olduğu kanaatine varan hükümet ve yerel yönetimler, "kentsel dönüşüm projeleri" ile yeni bir kent yapılanması için girişimlerde bulundular. Böylece postmodernitenin bir getirdisi olan "kentsel dönüşüm" kavramı son yılların literatüründe yerini almış oldu. Bu kavramı irdelediğimizde projelerin bir kısmı tahrip olmuş mimari yapıyı ve çevre düzenlemelerini olumlu yönde iyileştirerek halkın istifadesine sunarken, diğer taraftan da projelerin adeta bir rant yarışına hizmet ettiğini görmek zor değil.

Kentsel dönüşüm projelerinin muhatabı olan İstanbul'un birçok semti, fiziki şartlarının ötesinde, bugüne kadar taşıdığı tarihi ve kültürel mirasında da köklü değişimlere maruz bırakıldı. Bölge sakinlerinin yaşadıkları semtlerden tecrit edildiği ve göçe zorlandığı bir sürecin hazırlayıcısı olan projelerin, bu semtleri ekonomik bir yatırım alanı olarak gördüğü açık bir şekilde görülüyor. Söz konusu düşünce- nin sahipleri ve uygulayıcıları, "çarpık kentleşme" söylemiyle gecekonduların yıkılmasına karar verirken, yerlerine diktikleri çok katlı bina ve iş merkezlerinin başka bir çarpıklığa sebebiyet verdiklerini göremiyorlar. Projeler kapsamında hayata geçirilen birçok uygulama, yerleşik halkın yaşam alanlarının daralmasına ve takip eden süreçte, sosyal ve ekonomik nedenler başta olmak üzere, uzun yıllardır varlıklarını devam ettirdikleri semtlerde yaşamalarını imkânsız hâle getiriyor. Öte yandan, proje sahipleri ve

sözkonusu semtlerin "yeni sahipleri" için, son derece kârlı bir sürecin kapıları aralanıyor.

Bu durum, köklü bir medeniyetin yüzlerce yıllık alışkanlıklarının bir kenara itildiği, şehrin tarihi seyri içerisinde yaşam alanı olarak kabul edilen semtlerin, ticari kaygılarla şekillenen projelerin odağında oteller ve alışveriş merkezleriyle dolu bir hâle gelmesini öngörüyor. Bu anlayış, doğal olarak, kentin yaşamsal alanlarının kâr metası olarak görüldüğü düşüncesini kuvvetlendiriyor.

Kentsel dönüşüm projeleri birçok semti değiştirip/dönüştürürken Tophane semtine de eğlence, kültür ve sanat merkezi olma payı biçildi. Ancak söz konusu değişimler, Tophane'nin tarihi mirasına ve geleneksel yaşam biçimiyle birlikte aile hayatına da ters düşmekteydi. Eğlence ve kültür- sanat etkinlikleri sebebiyle semte akın eden insanlar, bölgede birbirinden farklı yapıdaki aile yaşam biçimlerini huzursuz ederken bazı aileler, bu huzursuz ortamda meydana gelen hadiselerden uzak kalmak için yeni yaşam alanları bulmaya itiliyor. Bölge sakinleri, semte bu merkezlerin açılmasıyla taşınacak ahlâki yapıyı, ailevi yaşam biçimi için bir tehdit olarak görürken öte yandan yeni yaşam alanı arayışında da ekonomik sorunlarla boğuşmak durumunda kalıyor. Bu sebeplerden ötürü semt sakinleri her alanda sorunlarla muhatap olmak durumunda kalırken, yetkililer bölgeye yeterli ilgi ve alâkayı göstermemektedirler.

UHİM Nedir?

UHİM; çalışmalarını, hukuktan ekonomiye, medyadan kültür-sanata, sağlıktan ekolojiye kadar pek çok alanda; sanatı, eğitimi, emeği, ekonomik varlığı, yetenekleri ve becerileriyle, yaşanan ihlallerin karşısında duran sorumluluk sahibi bireylerin katılımı ile yürütür.

UHİM; hak ihlallerine karşı mücadele vermek isteyen tüm sivil toplum kuruluşları, meslek örgütleri, basın-yayın organları ve diğer kurum-kuruluşlarla işbirliğine açıktır.

UHİM; tüzüğünde belirlediği çalışma alanları ile ilgili raporlar ve basın bildirileri hazırlar, salon organizasyonları tertip eder, süreli-süresiz yayın yapar ve hak ihlallerine karşı mücadele edebileceği etkinlikler düzenler.

UHİM; toplumun hak ihlalleri alanında bilinçlenmesi ve bu alanda sivil ve etkin bir inisiyatifin oluşması için gerekli tüm enstrümanları kullanır.

Website: www.uhim.org

Medya, Aydınlar ve Siyasiler Ne Dedi?

Şair Ataol Behramoğlu: Bu olay mahalle baskısının, faşizmin mahallelerde egemenliğinin örneğini gösteriyor. Bunun bir sonraki aşaması faşizmin evlerin içine girmesidir. Tıpkı İran'da olduğu gibi...

Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay: İstanbul'a yakışmayan bir saldırı yaşandı, saldırıyı şiddetle ve nefretle kınıyorum. Hiçbir gerekçe şiddet kullanmanın mazereği olamaz, burada gördüğüm manzaranın hiçbir şekilde izahı olamaz. Türkiye'nin her yanından terörü silmeye çalışırken İstanbul sokaklarında böyle bir görüntünün sergilenmesine müsamaha göstermeyiz. Olayın faillerini dikkatle takip edeceğiz, yargıda en ağır cezaları almalarını talep ediyoruz.

Siyaset Bilimci Atilla Yayla: Tophane; son yıllarda Ortaköy'ün 1980'lerde yaşadığına benzer bir dönüşüm ve yenilenme sürecinde. Bölgede bir-iki nesildir yaşayan insanların geleneksel hayat tarzı yeni gelenlerin hayat tarzıyla bir anlamda rekabet hâlinde. Bir hayat tarzının nesillerdir yaşanan geleneksel bir hayat tarzı olması, onun sahiplerine "modern" tabir edilen bir tarzı bastırma yetkisi tanımaz. Tersine de düşünülemez. Herkesin yapması gereken, kendi hayat tarzını korumak için, başkalarının tercih hakkına saygı göstermektir.

Uluslararası Plastik Sanatlar Derneği (UPSD) Başkanı Resam Bedri Baykam: 17 yıl sonra Madımak provası. Yalnız sanata değil, Türkiye'nin barış ve huzuruna gölge düşüren, kabul edilemez, çirkin ve vahim bir olaydır. Faillerin derhâl bulunması ve cezalandırılması, ilçe emniyet amirinden Cumhurbaşkanı'na kadar tüm yetkili kurumları ilgilendiren bir sorumluluktur.

Akademisyen Yasin Aktay: Tophane'de yaşanan süreci bugünkü dar zaman bağlamının ötesinde tarihsel bağlamında anlamaya çalışmak lazım. Ellili yıllardan sonra yaşanan göç dalgası bölgenin nüfus dokusunu bir hayli değiştirmiştir. Daha önceleri "karanlık sokakları" ile tarihi kent merkezlerine özgü bir "suç bölgesi" haline gelmiş olan bölge bu yeni gelen göç dalgalarının yerleşim stratejileriyle ve sabırla işlenerek bu suç ortamından arınmış ve tam bir aile muhiti haline gelmiştir. Bu mahallenin şimdi kentleşmenin küresel bir trendle de ilgili olan başka bir dalgasına maruz kaldığını söyleyebiliriz.

Fransa Romanları Sınırdışı Ederken...

Ömer Behram Özdemir

Son on yılda Avrupa siyasetinde de bir trend haline gelen yabancı düşmanlığı Fransa'da da özellikle Sarkozy yönetimiyle birlikte tavan yapmış durumda. Bir yandan uygulamaya koyduğu çalışma hayatı ile ilgili yasalar, öte yandan da göçmenler ile ilgili yasalarla Fransa gençliğinin oldukça büyük bir kısmını oluşturan göçmenleri sistem dışına atmaya uğraşiyor Paris yönetimi. Özellikle Mağripliler olarak adlandırılan Cezayir, Fas ve Tunus kökenli Kuzey Afrikalılar ile Romanlar sistemin en büyük düşmanı kontenjanındalar. **Albert Camus gibi Fransız düşünce tarihine damga vuran bir Cezayirliyi hatırlayınca Fransa'nın göçmenlere karşı uyguladığı politikanın vahameti daha da anlaşılıyor.** 2008 yılının Ekim ayında Paris'te yaşanan kaos dolu geceler, arabaların ve dükkanların ateşe verilmesinin ardında da Clichy-sous Bois'de polise kimlik göstermeyi reddedip kaçtıkları için vurulan iki arkadaşlarının intikamını almak isteyen Arap gençler vardır. Sarkozy'nin değişime kapalı işgalciler olarak gördüğü Romanlar ise bu göçmen karşıtlığının son kurbanı olmak üzereler.

1 Ocak-25 Ağustos arasında 8030 Roman'ı sınır dışı ederek Bulgaristan ve Romanya'ya geri gönderen Sarkozy yönetimi geçtiğimiz ayda da yaklaşık 700 Romanı sınır dışı etti. Sisteme entegre olamaması ve düşük yaşam standartları yüzünden pek çok ülkede olduğu gibi hırsızlık-fuhuş-uyuşturucu piyasalarının yaşam alanı haline gelen -ki bunda Roman topluluklarının da suçu olsa da asıl suçlu onları sistem dışına iten merkezi yönetim anlayışdır- Roman yerleşim kampları Sarkozy'nin öncelikli hedefi durumunda. 51'i büyük olmak üzere şimdiye kadar yaklaşık 100 kampı kapatan Paris yönetimi ilerleyen süreçte "yasadışı" 300 Roman göçmen kampını da kapatacağını duyurdu.

Fransa'daki muhalefet Sarkozy'nin Roman hamlesini "Sağ seçmenin oylarını elde etmek" amacıyla yaptığını belirtiyor. Ülke genelinde 400.000 civarında Roman yaşamakla birlikte Sarkozy'nin hedefindeki Bulgaristan ve Romanya kökenli kaçak göçmen grubu yaklaşık 15.000 civarındadır. Çingenelerin sistem dışı bırakılıp illegal yollara yönlendirilmeleri toplum nezdinde de bir karşılık bulmuştur ki yapılan kamuoyu anketlerine göre Fransız halkının neredeyse yüzde 50'lik bir kısmı Romanların sınır dışı edilme kararını desteklemektedir. Gerçi bu oranın bu denli yüksek olmasında hükümetin söz konusu kararı Grenoble'da polis ve Roman göçmenler arasında yaşanan olaylardan sonra alması da büyük etkindir. Tepkiler ise hem Fransa içinden hem de Avrupa sathından gelmekte.

Birleşmiş Milletler, Fransa'da yükselen "aşırı sağ" akımlara dikkat çekerken Avrupa Konseyi'nin Irkçılık, Yabancı Düşmanlığı ve Hoşgörüsüzlükle Mücadele Organı (ECRI), Haziran ayında yayımladığı Fransa raporunda Paris yönetimini Romanya ve Bulgaristan'dan gelen göçmenleri sınır dışı etmemesi hususunda uyarıyordu. Fransız Katolik Kilisesi'nin kıdemli kardinallerinden Kardinal 23. Andre sınır dışı etme olayları ile ilgili içişleri bakanı ile görüşmek istediğini bir radyo programına bağlanarak belirtmiştir. Bu ve benzeri tepkiler Fransa'da Kilise ile Sarkozy'nin arasının açılması

şeklinde de yorumlanmıştır. Ki genelde sağ partilere oy veren Kilise'ye yakın seçmen bu ayrışmanın büyümesi halinde 2012 seçimlerinde Sarkozy'den desteklerini çekebilirler.

Fransa'da Kuzey Afrikalı göçmenlerle başlayan ve şu sıralarda Roman göçmenlere karşı sergilenen yabancı düşmanlığı Avrupa siyasetinde artık aşırı sağ çerçevesinden çıkıp merkeze oturmaktadır ki önümüzde yüzyıl içerisinde Avrupalı kimliğinin inşası ve kıta dışı kültürlerin Avrupa kültürü ile ilişkilerini belirlemesi açısından göçmen ve yabancı karşıtlığının merkeze oturması düşündürücüdür. **Žižek konu ile alakalı son makalesinde Avrupa'da siyasetin çoğunluğun yapay bir korkuya dayanarak manipüle edilmesi şeklinde tezahür ettiğini söylerken göçmen karşıtı söylemin merkeze oturmasının sebebi olarak da liberal sınıfın da yabancıları (ötekileri) kabul etmek ile birlikte onlarla aralarına mesafe koyarak barbarlıkta yeni bir sayfa açmasını göstermiştir.** Žižek'e göre bu durum "doğrudan barbarlık'tan insani barbarlığa" geçiş manasına gelmektedir.

Almanya, Fransa, Hollanda, İngiltere, Avusturya gibi kıta dışı göçmen hareketinin merkezi olan ülkelerde çoğunluk nüfusun kendini koruma refleksinin de etkisiyle içine girdiği paranoyak ruh hali sağ söylemden nemalanmak isteyen siyasetçilerin toplumu rahatça manipüle edebilme imkânına sahip olmasına yol açmıştır ki Sarkozy bu tipolojeye verilebilecek en taze örnektir. 2012 seçimlerin Sosyalist partiye karşı kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya kalan Sarkozy "sağ seçmen"i yanına çekebilmek adına bu politikaları kamuoyunu da kendisini desteklemesi için manipüle ederek uyguluyor. Bu yüzden Avrupa'da yükselen yabancı karşıtlığını okurken bundan nemalanan siyasetin artık merkezde olduğunu ve manipülasyonun boyutlarının genişlediğini de göz önünde bulundurmak zorundayız.

Arnavutluk

Betül Babacan

Arnavutluk halkının menşei, Hint-Avrupa asıllı olan İliya'lılara dayanmaktadır. Arnavutluk'un yerlisi olan İliya kabileleri M.Ö. 7. y.y. da sahil-lere yerleşen Yunan kolonileri vasıtasıyla Yunan kültürüyle karşılaşmışlar, ancak bundan fazla etkilenmeyerek dillerini ve etnik kültürlerini koruyabilmişlerdir. Arnavutlar İşkombi nehrinin kuzeyinde bulunan Gegalar ve güneyinde bulunan Toskalar'dan meydana gelen iki temel etnik gruba ayrılırlar. Gegalar lehçelerinde, dış görünüşlerinde, sosyal davranışlarda ve milli karakteri muhafaza noktasında Toskalar'dan ayrılırlar.

Romalıların doğuya doğru ilerlemesi sonucu İliya Roma ile Doğu Avrupa arasında önemli bir ticaret merkezi haline geldi. Aynı dönemlerde çeşitli devletlerin işgaline maruz kaldı (Slavlar, Bulgarlar ve Sırp-lar). 11. yüzyıldan itibaren Arnavutluk, feodal Avrupa'nın Bizans İmparatorluğu'na karşı

yaptığı hücumlarda köprübaşı vazifesi görmüştür. Anadolu Türkleri Arnavutları ilk defa 1337'de Bizans İmparatorluğu ile yaptıkları ittifak neticesinde tanıdılar. Bu tanışıklığın akabinde Arnavutların komşu devletlerle özellikle de Sırp-larla yaşadığı ciddi sorunlar sonrasında Osmanlı hâkimiyetini talep etmesinden korkan Venedik, bu endişesini gizlemedi ve ilerleyen dönemlerde, uzun süre devam edecek olan Osmanlı-Venedik rekabeti başladı. İlerleyen dönemlerde Osmanlılar Arnavid-ili adıyla bilinen sancağı kurmuşlardır. Böylece Arnavutluk kısmen de olsa Osmanlı Hâkimiyetine girmiş oldu.

2.Murad'ın Yanya'yı almasından sonra (1430) bu bölgede Osmanlı idaresi artmıştır. Fakat halk içinde nüfuzu olan bazı ailelerin bu durumdan rahatsız olmaları sonucu zaman zaman isyanlar görülmüşse de önemli bir başarı sağlanamamıştır. Bun-

lardan örneğin İskender Bey'in etrafında birleşen grup sadece Kuzey Arnavutluk'ta hüküm sürmüş, güney daima Osmanlı kontrolünde kalmıştır.

Osmanlı'dan Bugüne

Arnavutluk'un tamamen fetih ancak 1463 yıllarında başlayan Osmanlı-Venedik savaşları sonrasında gerçekleşmiştir. Bu dönemde Arnavutluk'un elden çıkan birçok şehri geri alınmış, nihayet 1478'de Akçahisar, Drivasto, Leş ve Draç'ın ele geçirilmesiyle fetih büyük ölçüde tamamlanmıştır. Tam hâkimiyet ise 1571'de Bar ve Ülgüm'ün alınmasıyla kurulmuştur. 16. yüzyılın sonlarına kadar Osmanlı hâkimiyetinde barış içinde yaşamışlardır. Fatih devrinde ise İlbasan Kalesi (1466) inşa edilerek o bölge yeni bir sancak haline getirildi. Aynı dönemde Konya yöresinden ve Kocacık yörüklerinden yapılan nakillerle fethedilen bölgeler iskân ediliyordu. Buna karşılık Arnavutluk'tan kendilerine tımar verilmiş olan bazı derebeyi aileleri Trabzon'a nakledildiler. Arnavutların Rumeli'de ikinci önemli iskânları 17-18. yüzyıllarda vuku bulmuştur.

Arnavutluk halkı Osmanlı'nın hâkim sınıfı içinde çok belirgin bir yere sahipti. Aralarında Gedik Ahmed, Koca Davud, Dukakinzade Ahmed, Lutfi, Kara Ahmed, Koca Sinan, Nasuh, Kara Murad ve Tarhuncu paşaların da bulunduğu en az otuz iki sadrazamın Arnavut asıllı olduğu bilinmektedir. Fakat zaman içinde Osmanlı'da yaşanan ekonomik sorunlar, ordudaki bozukluklar, yönetimde izlenen iç ve dış politikada açığa çıkan sorunlar himaye edilen tüm milletler gibi Arnavutları da etkiledi.

Berlin Kongresi (1878) kararları arasında bulunan Arnavutluk'un bazı bölgelerinin Karadağ'a verilmesi maddesine karşı çıkan Arnavutlar, Babıâli'nin desteğiyle Prizren'de Arnavut Milleti'nin Hakla-

Arnavutluk Müslüman Toplumu

Sosyalist yönetim dönemi boyunca Arnavutluk Cumhuriyeti'nin Sünni Müslümanlarının resmi temsilcisi Arnavutluk Müslüman Toplumu [Muslim Community of Albania-MCA] idi. 1923'te İslam ile devlet arasındaki ilişkileri düzenlemek için kurulan MCA, 1967'ye kadar üstlendiği misyonu devam ettirmesi için 1991 yılında yeniden açıldı. Arnavutluk Müslüman Toplumu 2003 yılına kadar rahmetli Hafız Sabri Koçi tarafından yönetildi. 2004 yılında vefat eden Koçi, iyi bir Müslüman ve aktivist idi. İslam'a bağlılığı ve komünizm karşıtlığı ile tanınıyordu.

Arnavutluk Müslüman Toplumu, ülkedeki mescit ve camiler üzerinde devlet tarafından tanınan bir kontrole sahip ve Arnavutluk Sünnilerinin devletteki temsilcisi olan ana organizasyon konumunda bulunuyor. Arnavutluk Müslüman Toplumu, ülkedeki Sünni dini altyapının geçimini sağlıyor. Ancak Arnavutluk Müslüman Toplumu, son derece fakir olduğundan onun dini ve kültürel faaliyetleri sıklıkla dış yardımlara ihtiyacı vardır. Arnavutluk Müslüman Toplumu yeniden kurulduğu 1991'den bu yana onun yetkisinin Arnavutluk'un gerçek "Müslüman Merkezi" olarak kabul edilmesi için mücadele etti. Ancak Arnavutluk devlet yöneticileri izledikleri politikalar ile bunu sıklıkla sabote ettiler.

rını Müdafaa Cemiyeti'ni kurdular. Önceleri Osmanlı ile irtibat halinde hareket eden bu cemiyet, dış güçlerin etkisiyle otonom bir Arnavutluk düşüncesin benimseyince Babıâli tarafından dağıtıldı. Buna rağmen o dönemin siyasi koşullarında artık eski gücünü kaybettiğini bilen Osmanlı Hükümeti 4 Eylül 1912'de Arnavutluk'un otonom olma isteklerini kabul etmek zorunda kaldı ancak Balkan savaşı o bölgedeki durumu tamamen değiştirdi. Londra Konferansı'nda Arnavutluk'un müstakil prenslik oluşu altı devletin garantörlüğünde kabul edilmişse de bu durumun teorik olarak hayat geçirilmesi ancak 3 Ağustos 1920'de imzalanan Tiran antlaşması ile gerçekleşti.

Arnavutluk Devleti'nde ilk yıllar mücadeleli bir parlamento devri yaşandı. Batıda ve merkezi bölgelerdeki toprak sahibi müslümanlarla Halk Partisi arasında çatışma yaşandı. Daha sonra 1939-1944 yılları arasında devlet İtalyanlar ve Almanlar tarafından idare edildi. Bugünkü Arnavutluk'un resmi kuruluş tarihi, işgalden kurtulduğu gün olan 29 Kasım 1944'tür. Kısmen Fransız eğitimi

Arnavutluk Müslüman Forumu

Arnavutluk'ta, Arnavutluk Müslüman Toplumu'ndan ayrı olarak, başka Müslüman organizasyonlar da faaliyet göstermektedir. Onların faaliyetleri, gelirleri ve altyapıları temelinde sıklıkla küçük ve sınırlıdır. Ülkede bir kısım tarikatlarla birlikte Bektaşî Yönetimi de faaliyettedir. Bununla birlikte bu organizasyonların faaliyetleri çoğunlukla dinin bir yönü ile ilişkilidir. Ancak, rejimin meydan okuyan tavrı karşısında 2004'ten bu yana Arnavutluk'ta İslam'ın halk bazındaki imajını açık bir sesle koruyan yeni bir organizasyon ortaya çıktı. Arnavutluk Müslüman Forumu [Muslim Forum of Albania-MFA], İslam karşıtlığına, ırkçılığa ve yabancı düşmanlığına karşı ve İslam'a ve Müslümanlara daha fazla saygı gösterilmesi için mücadele eden bir organizasyondur. Onun açık sözlü duruşu sebebiyle sosyalist rejim onun kuruluşundan bu yana Arnavutluk Müslüman Forumu'na saldırdı ve Arnavutluk Müslüman Forumu'nun MCA'ya meydan okumak için kurulduğunu iddia etti. Yine de, MFA ile geçen zaman onun gerçek amacı İslam karşıtlığı ile mücadele etmek ve İslam'ın ülkede mevcut olmayan vatandaşlık imajını sağlamak için var olan sivil bir organizasyon olduğunu gösterdi.

almış olan Enver Hoca liderliğinde (Arnavut Komünist Partisi) bir komünist diktatörlük kuruldu.

Komünist Arnavutluk ilk zamanlar Rusya ile iyi ilişkiler geliştirmeye çalıştı ve o sıralar Stalin'in yönettiği Rusya'dan destek gördü. Ancak altmışlı yıllardan sonra daha çok Çin'e yöneldi. Çin'le güçlü siyasi müttefikliği, birkaç milyar dolar yardım takip etti, bu da 1974'ten sonra azaltıldı. Çinli lider Mao Zedong'un ölümünden sonra Arnavutluk'un onun politikalarını eleştirmesi nedeniyle 1978 yılında Çin maddi yardımlarını kesti.

40 yıl boyunca Arnavutluk'u yöneten Enver Hoca, 11 Nisan 1985'te vefat etti. Ondan sonra cumhurbaşkanlığına Ramiz Alia seçildi. Yeni rejim bazı konularda kapitalist restorasyonlar yaptı ve 1990'da yurt dışına seyahat özgürlüğü verildi. Ama bu özgürlük sadece zenginlerin yurtdışına çıkmasından başka bir anlam ifade etmiyordu. Mart 1991 seçimlerinde eski Komünist Parti iktidara geri geldi. Fakat halk bu rejimden rahatsızdı, çok geniş çaplı olmasa da, ortaya çıkan tepki-

lerden ötürü Ramiz Alia iktidardaki komünist Emek Partisi'nin yanı sıra Demokrat Parti'nin kuruluşunu da resmen kabul etmek ve bunun yanı sıra DP'nin Demokrasinin Doğuşu adlı bir gazete çıkarmasına da izin vermek gibi reformlar yapmak durumunda kaldı.

10 Şubat 1991'de 250 kişilik Halk Meclisi üyelerinin belirlenmesi için seçimler yapıldı. Sosyalist Parti seçimlerde parlamentoda 169 üyelik kazandı. Ancak halk bu sonuçtan memnun kalmadı ve tepki gösterdi. Bunun üzerine 22 Mart 1992'de tekrar seçim yapıldı ve bu seçimlerde Demokrat Parti 92 milletvekiliği kazanarak birinci parti oldu. Bunun üzerine Ramiz Aliya istifa etmek zorunda kaldı ve cumhurbaşkanlığına Demokrat Parti lideri Sali Berişa seçildi. Sosyalist Parti iktidarına da son verilerek Demokrat Parti liderliğinde bir hükümet kuruldu. Son dönemlerde ise 28 Haziran

2009'da Arnavutluk'ta yapılan Parlamento seçimlerinin sonucunda Demokratik Parti ve lideri Sali Berişa galip gelmiştir.

Kaynakça

TDV İslam ansiklopedisi/3. cilt/ Arnavutluk maddesi

<http://www.milligazete.com.tr/makale/arnavutluk-ta-neler-oluyor-139623.htm>

<http://www.makaleler.com/bilim-makaleleri/arnavutlukun-balkanlar-acisindan-onemi.htm>

<http://www.olsijazexhi.com/balkanlarda.htm>

<http://www.albanian.com/>

<http://www.sde.org.tr/tr/haberler/204/arnavutlukta-yeni-hukumet-koalisyonu.aspx>

<http://www.revolutionarydemocracy.org/turkish/albaniatürk.htm>

Seni sana bırakmam

(gençlik, islam ve nefis)

Şeyma Nur Ekren

Gençlik

“Beni bana bırakın biraz!”

“Yalnız kalmak istiyorum!”

“Sıkıldım artık bu kadar baskıdan!”

Çok tanıdık serzenişler değil mi bunlar? Çevremizdeki gençlerden sık sık duyduğumuz şeyler. Peki tüm bunları neden dile getiririz? Biraz daha özgür olmak için, değil mi? Oysaki müslüman bir genç gerçekten kendi başına bırakılmalı mıdır? Kendi başımıza bırakılmak gerçekten bizi özgürleştirir mi, yoksa o zaman mı nefsimizin eline düşüp onun esiri olma tehdidiyle karşı karşıya kalırız?

Hayatlarının en fırtınalı ve en hareketli dönemini yaşayan gençler hakkında peygamberimiz (sav) **“Gençliğin tehlikelerinden sakınınız.”** (Kenzü-l Ummâl, 2: 258) buyuruyor. İşte bu, o büyük muallim ve terbiyecinin çok mühim bir uyarısıdır. Zira hadiste birbiriyle çok yakından ilgili olan iki kavram var: **Gençlik ve tehlike.**

Nefis

Zannettiğimizin aksine bir gencin en büyük düşmanı sadece şeytanlar değildir. Çünkü, Yüce Peygamberimiz (a.s.m.), bu konuda da bizi ikaz ederek, “Senin düşmanların (içinde) en şiddetli düşmanın iki tarafın arasındaki nefisindir” (Keşfü-l Hafâ, 1:412) buyuruyor.

Peki neden nefis en şiddetli düşmandır? Çünkü nefis, dizginleri bırakılırsa şeytanla ortak masaya oturmaya ve kolkola gezmeye dünden hazırdır. Yaratılış gereği, doymak bilmez. Gözü açıktır, herşeyin fazlasını ister. Amacına ulaşmada hiçbir İslami, insani ve ahlaki ölçülere, değerlere bakmaz. Haram ve günahlara meyillidir. Genci, Rabb’in sınırlarından dışarı çıkarmaya çalışır. Allah-u Teala, bir ayet-i kerimesinde şöyle buyurur: **“Elbette nefisini temizleyip arındıran kurtulmuştur. Onu (isyanla, günahla) örtüp saran da elbette ziyan etmiştir, yıkıma uğramıştır.”** (Şems; 9-10) Fakat şunu da unutmamak gerekir ki, nefsin istekleri hayatın devamı için gereklidir. Ancak nefis başıboş bırakıldığı zaman, aşırı istekleri gündeme gelir ve insan, o noktada hataya düşer.

Sözgelimi, insanın dünya malına ve geçimliğine sahip olmak istemesi ve buna sahip olması normaldir. Bu, insanın yaratılışıdır. Ancak eğer kişi nefisini dizginlemez, bu aşırı arzularının peşine gider de (hangi yolla olursa olsun ve ahireti unutarak) mal toplamaya çalışırsa ve yine Allah'ın kendisine verdiği nimetleri Rabbi'nin yolunda harca- maz ise hataya düşer. Bu anlamıyla nefis de tıpkı şeytan gibi, gençliğimizi bize karşı koz olarak kul- lanarak; bize ölümü, mahşeri, hesabı ve ebedi olan ahiret hayatını unutturur.

Dışarıdan gelen hırsıza çare bulunur ama ev sahibi hırsız olursa iş zorlaşır.

Şu halde gençler, nefsin kötü isteklerini yerine ge- tirmemek için de dikkatli olmak zorundadırlar. Hazret-i Yûsuf (a.s.) bir peygamber olduğu hal- de, “Ben nefsimi temize çıkarmam. Çünkü nefis, daima kötülüğe sevk eder, ancak Rabbim rahmet ederse o başka.” (Yûsuf:53) demiştir.

Tüm peygamberler gibi “günahsız” olan Hazret-i Yûsuf (a.s.) böyle derse, bizim nefsin oyunlarına

karşı çok dikkatli olmamız gerekir. Gençliğin teh- likelerini şöyle özetleyebiliriz:

- Ölümü düşünmeden sanki sonsuza dek yaşa- yacak gibi uzun emeller taşımak. Bu durum, in- sanı fâni hayata daldırır, âhiretine çalıştırmaz.
- Hissiyâta göre hareket etmek: Gençlik, insa- nın en sağlıklı, en güçlü ve en duygulu döne- mi olduğu için akıldan ziyâde duygular ön plândadır. Gelip geçici zevkler, oyun ve eğlen- celer çekici gelir. Eğlence yerlerinde çoğunlukla gençler bulunur. Orta yaşlılıkta ve ihtiyarlıkta ise, hem vücudun zayıflığı, hastalıkları, hem de hayatın sorumlulukları daha fazla olduğu için kişiler duygusal hareket ede- mezler.

- Gençlik günahlara ve kötü alışkanlıklara daha açıktır. Gençlik devresi, içki, ku- mar, zina gibi günahlara daha çok düştüğü bir dönemdir.

İşte gençliğin deliliğe yakın olan bu “aklını” zapt u rabt al- tına almak, hareketlerini diz- ginlemek, ona istikamet ver- mek gerekir. Bu da ancak, îman, İslâm ve ibâdetle olur. Dünyanın faniliğini bilen, ölümü düşünen genç, hisden ziyade aklını dinler. Allah'a ve âhirete inanan genç, duygularını kontrol altına alır. Ha- yatını meşrû dâirede geçirir. İşte o zaman “delilerden bir grup” olan gençler, “melekke- re benzerler.” Abdullah ibni

Ömer'den rivâyet edilen bir hadîs-i kudsîde Rabbi- miz meâlen şöyle buyurur: **“Kaza ve hükmüme inanan, Kitâbın (Kur'an'ın) hüküm ve tavsiyelerine boyun eğen, verdiğim rızıkla kana- at eden, şehvânî arzularını Benim rızâm için terk eden genç bir mü'min, katımda bir kısım meleklerimin derecesindedir.”** (Deylemî)

Bu hadiste gençler için kâinattan daha değerli

müjdeler vardır. Demek ki iman ve ibâdetle serpilip büyüyen, ömürlerini Allah'ın dinine hizmet yolunda geçiren gençler, tehlike çemberinde delilerden bir grup gibi iki dünyasını mahveden hatalara giriftar olmaktan kurtulup, melekler seviyesine yükselebiliyorlar.

Mesela Peygamberimiz(sav)in şهادeti üzerine "Ben Cüleybib'imi kaybettim!" dediği Hz. Cüleyb (ra)'in hikayesini biliyor musunuz?

Hz. Cüleyb (ra) on beş-on altı yaşlarındayken henüz İslam ahlakını bilmediğinden sürekli çevredeki kadınları rahatsız ederdi. Peygamberimiz (sav) ile tanışıp O'nunla nurlanınca ve iffetini koruma hususunda O'nun dualarını alınca, artık Medine'nin en hayalî gençlerinden biri haline gelmişti. Çok geçmeden Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) onu evlenecek kızları olan bir aileye göndermiş, vesilelik etmiş ve Hazreti Cüleybib'i evlendirmişti. Üç-beş hafta sonra da önlerine bir cihad imtihanı çıkmıştı ve Cüleybib (radiyallahu anh) orada şهادet şerbeti içmişti. Savaş sona erince herkes cesedini mücadele meydanında bırakıp ruhuyla ötelere kanatlanan şehitlerini aramış, bulmuş ve onların defniyle uğraşır olmuştu.

O hengamede Şefkat Peygamberi yüksek sesle sordu; "Aranızda kaybı olan, herhangi bir yakınını bulamayan var mı?" Sahabe efendilerimiz "Hayır, ya Rasûlallah, aradığımız herkesi bulduk" dediler. İşte o zaman Mahzun Nebi, gözleri yaşlı, "Ama benim bir kaybım var" dedi, "Ben **Cüleybib'imi kaybettim!**" diye ekledi ve evladını yitirmiş, yüreği yaralı bir baba gibi yitiğini aradı.. Uzun arayışlar sonunda onu buldu, başını mübarek dizine koydu ve şöyle buyurdu: "**Allahım, bu bendendir, ben de ondanım.**"

Bu anlamıyla güzel bir iman ile kendini ortaya koyan müslüman gençler, günümüze kadar adlarını ve mücadelecî yaşamlarını taşıyarak, fani olan gençliklerini ebedileştirmişlerdir. Tabi tüm bunlar, biz İslam Ümmeti'nin gençleri tarafından doğru anlaşılmalı ve somut hayat gerçekliğinde yaşam bulmalıdır.

İşte bu aşamada biz Müslüman gençlere düşün; nefsimizi Allah'ın razı olacağı sınırlar ve ölçüler doğrultusunda terbiye etmek ve onu hayra yönlendirmek olmalıdır. Hesabı zor ve çetin olan amellerden nefsimizi arındırmak olmalıdır. Yani bu hayırlı gençlerden olmaktır. Bunun için de yapmamız gerekenler:

1. Ölümü hatırlayıp, sonrası için en güzel şekilde hazırlanmak,
2. Haramdan, harama bakmaktan sakınmak,
3. Allah'tan korkup günah işlemekten kaçınmak,
4. Allah'ın azabından korkup, cennetini ve rızasını kazanmayı umarak yaşamak,
5. "**Allah tevbe eden genci sever**" (Câmiüssağîr: 1866) hadisine uyup, hemen hayatımızın baharında tevbe edip, af dilemektir.

İşte bunları yaptığımız zaman gençliğimizi Allah yolunda ebedileştirip, Cennete girerek şu hadislerde belirtilen sırra erişiriz: "**Cennete giren nimet görür fakirlik görmez, elbisesi eskimez, gençliği de tükenmez.**"

KAYNAKÇA

1. Peygamberimizin Diliyle Gençlik / Cemil Tokpınar
2. Tevhidî Mücadelede Gençliğin Konumu Ve **Önündeki Engeller** / Ahmed **İslamoğlu**
3. Olaylar ve **Örneklerle Nefis Terbiyesi** / (Doç. Dr.) Şadi Eren
4. Nefisle Mücadele / Mahmud Topbaş
5. Hayatüs Sahabe

Cemaleddin Afgani

Cemaleddin Afgani bu ayki hayali röportajlarda konuğumuz. Kendisinin Dehriyyun (naturalizm)'a Reddiye eserinden alıntılıyıp düzenlediğimiz metnine yönelttiğimiz sorularla bugünün genç nesillerine faydasını dokunacağını düşünöğümüz cevaplar aldık. Afgani kendi döneminden bugüne ışık tutan fikirleriyle ümmetin önemli kırılma noktalarından biridir. Müslümanların sorunlarını çözebilmek için hayatını ilim ve seyahatle geçirmiş olan Afgani; Muhammed Abduh gibi önemli talebeleri yerine bırakarak 1897 yılında II. Abdülhamid'in misafiri olarak kaldığı İstanbul'da vefat etmiştir.

Cemaleddin Afgani'ye bir toplumun ve insanın bulunduğu aşağı halden nasıl kurtulup gelişeceğini sorduk. Ve devamında bu gelişim sürecinin eksenini ve sürecin hangi kanuniyetle yürüyebileceğini öğrendik. Sonuçta kendisinden son derece hayati bir haberi alarak röportajımızı nihayete erdirdik. İstifadelerinize sunuyoruz....

1- Müslüman toplumların içinde bulunduğu bunalımlı devirlerin en ağır yıllarını yaşadınız. Çareler bulmak için çok geniş bir coğrafyada seyahat ettiniz. Öncelikle Batılı toplumlar karşısında yıllardır zelil bir psikoloji içerisinde olan, bir toplum olarak, Müslümanların; bu halden kendilerini kurtaracak hedef olarak neye yönelmeleri gerektiğini düşünüyorsunuz?

Tüm toplumların arzusu, onurun en üst mertebesine ulaşmak olmalıdır. Öyle ki; her insan peygamberlik hariç, insanlık için öngörülen kemal ve onur mertebelerinin tümüne layık olduğunu düşünmelidir. İnsanların nefisleri bu nitelikten pay alınca, yani yüzlerini onura yöneltince, herkes faziletler için birbiriyle yarışır. Aralarında güzel ameller işlemek için bir rekabet başlar. Toplumların onura yönelmemesi sonucunda amelleri eksik kalır. Akılları donuklaşır. Beşeri kemallerin büyük bir kısmından yoksun kalırlar. Dünyevi onurların birçoğundan geri kalırlar. Güçleri dar bir alana hapsolür. Kendileri için zanlarına dayalı olarak biçtikleri sınırların dışına çıkamazlar doğal olarak.

2- Onur ve kemal derecelerine yönelecek toplumlar da bu yöneliş için başlangıç neresi olmalı?

Her şeyden önce gelen inanç sistemi, toplumun ruhuna nakşedilmelidir. Ama sağlam belgelere ve sahih delillere dayalı olarak olmalı. Akıl ve inanç sisteminde zanna dayalı hususları ayıklamalıdır. Ataları taklit etme yükü omuzların üstünden atılmalıdır. İnanç ilkeleri çerçevesinde zanna dayalı hareket edenler, bütün davranışlarında zannı esas alan bir tutum içine girerler.

3- İnanç sisteminin nakşedilmesini başlangıç yeri olarak gördüğümüzde dinin toplumun yukarıda bahsettiğimiz kemal mertebelerine yönelmemesi halinde içine düşeceği durumlardan korumak için ortaya koyduğu çözüm nedir?

İslam dininin dayandığı ilk temel, aklın, tevhid inancıyla temizlenmesi, arındırılması, parlatılmasıdır. Vehimlerden temizlenmesidir. Vehimler insanı yabanileştirirler. Dehşete düşürürler. Korkulmaması gereken şeylerden korkulmasına, ürkülmemesi gereken şeylerden ürkülmesine sebep olurlar. İslam'ın en önemli prensibi, yüce Allah'ın teklifine, evren üzerindeki egemenliğinin ortaksızlığına, fiilleri ve faileri ortaksız bir şekilde yarattığına inanılmasıdır. İslam inanç sisteminin temeli, bir insanda veya canlı-cansız her hangi bir varlıkta, yüceler âlemine veya aşağılar dünyasına mensub her hangi bir nesnenin evren üzerinde etkin olduğuna; zarar ve yarar dokundurma gücüne sahip olduğuna; insanı aziz

veya zelil kılabilircek yetkiye sahip olduğuna, bir şeyler verip, bir şeyler alabileceğine ilişkin zanların bir kenara atılmasıdır.

4- Dinin ortaya koyduğu çözüm son derece net. Bizlerin de dinin en büyük emri ve başı olan "la ilahe illallah"tan anlamamız gerekeni ortaya koyuyor. Toplum bu çözüm sürecini nasıl yaşamalı ki bu işleyiş bir kanuniyete tabi olmalı bir usulü bulunmalı?

Toplum içerisinde toplumun diğer fertlerini eğitmekle görevli bir grup bulunmalıdır. Bunlar gerçek bilgilere dayalı olarak insanların akıllarını aydınlatmalı, kesin kanıta dayalı bilgilerle ufuklarını açmalıdır. Nefisleri arındırmakla meşgul olmalı, insanlara özgüven aşılmalıdır. Bir toplum için hangi çabaların yararlı ve isabetli olduğunu belirlemek onların görevidir. Alçak ve rezil davranışları ortaya çıkarmak, insanlara dokundurdukları zararların üzerindeki kalın perdeyi aralamak ve bu pisliğe bulaşanları temizleyip topluma kazandırmak işi onlara düşer. "Marufu emredip münkeri yasaklamak" görevini ödünsüz sürdürmek zorundadırlar.

5- Bu görevi sürdürecektir insanların ki bu insanlarla beraber ortaya çıkan yapıların da böylece ne işe yaradığı ortaya çıkarır, varlığını zorunlu kılan nedir?

Toplumları aydınlatacak din bilginlerinin olması dini bir zorunluluktur. Şehevi arzuların önünde duracakları herhangi bir sınır yoktur. Bir insanın arzularını frenlemek durumunda kalacağı bir sınır olmaz, eğer insanların nefislerinde üzerinde bir kontrol yoksa. Eğer ahlaki düzenleyecek bir mekanizma bulunmuyorsa o zaman shehvi arzuları şaha kalkar, gemi azya alır. Hem kendileri, hem de toplumlarını oluşturan diğer bireyler işledikleri amellerin akıbetinden yakalarını kurtaramazlar. Şu halde bir toplum içinde marufu emreden münkeri nehyeden insanların bulunması kaçınılmazdır. Ahlaki ilkelerin hayata egemen olması için çaba sarfedecek insanlar bir toplum için hayati öneme sahiptir.

6- Sonuç olarak şununlar bitirmek istiyoruz: İslam, Müslümanlar en zelil haldeyken de inandıkları dindi. Onların bu ifade ettiğimiz çözümü bulmalarında kaçırdukları nokta neydi?

Müslümanlar, tarihte İslam'ın öngördüğü bir hayat yaşadılar. Buna tarih tanıktır. Sonra kendi tutumları yüzünden bu duruma düştüler. Çünkü İslam'ın bir ilkesi de şudur: "Bir kavim içinde bulunduğu durumu değiştirmedikçe, Allah onların durumlarını değiştirmez." (Rad 11)

tarikh defteri

Muhammed Tutkun

Osmanlı Dönemi'nde Büyük İstanbul Depremleri

Tarih boyunca üç büyük imparatorluğa merkezlik yapmış olan İstanbul tarih, medeniyet, kültür, ticaret bölgesi olduğu kadar afet bölgesidir de. İstanbul'un başına bela bu afetlerin en büyüğü ise depremlerdir. İstanbul'da tarihte birçok deprem olmuştur ama en çok bilinenleri şunlardır:

1489 Depremi

Fatih'ten 36 sene sonra 2. Bayezit döneminde meydana gelen deprem ilk şiddetli sarsıntıdır. Gece meydana gelen depremde pek çok bina hasar görmüş, bazı camilerin şadırvanları yıkılmış, surlarda dökülmeler olmuştur. Fakat halkın ikamet ettiği evlerin geneli ahşap olduğundan fazla can kaybı olmamıştır.

1509 Depremi

İstanbul'da meydana gelen depremlerin en şiddetlilerinden biri olarak tarihe geçen deprem 22 Ağustos günü ikinci vakti meydana gelmiştir. Halkın küçük kıyamet olarak adlandırdığı deprem İstanbul dışında Bursa, İznik, Bolu, Tekirdağ, Edirne ve Yunanistan'da da büyük hasarlar meydana getirmiş, Dimetoka yerle bir olurken Çorlu'nun iki mahallesi tamamen çökmüştür. Dönemin kaynakları depremden sonra günlerce yerin altından gök gürültüsü benzeri sesler geldiğini rivayet ederler. Bu deprem sonucunda İstanbul'da 109 cami ve 1070 ev harabe haline gelmiştir.

Şehre gelen su yollarının çökmesi su sıkıntısı oluşturunca aylarca aralıksız şehre su taşıyan su kervanları organize edilmiştir.

Depremden bir müddet sonra 1510'da bir komisyon oluşturularak 66.000 işçi, 3.000 inşaat ustası, 11.000 kireç karıcı ile tamir ve tadilat işlerine başlanmıştır. Haziran 1511 de işler tamamen bitmiştir.

Bu felaketten sonra taş binaların hasar gördüğü anlaşılınca ahşap yapılar ön plana çıkacaktır. Bu da İstanbul yangınlarına davetiye çıkaracaktır.

1648 Depremi

28 Haziran 1648 günü güneş batmadan önce ani ve korkunç bir uğultu işitilir. Ardından uğultu ile beraber 3 kez şiddetli sarsıntı olur. Deniz üzerindeki gemileri bir-

birleriyle çarpıştıracak kadar kuvvetli olan bu sarsıntı evleri, hanları, hamamları, türbeleri, çeşmeleri yerle bir eder. Fatih Camii ağır hasar görür. Deprem Çorum'dan Bosna'ya, Kırım'dan Kıbrıs'a çok geniş bir alanda hissedilir,

1766 Depremi

22 Mayıs 1766 sabahı, Kurban Bayramı'nın 3. günü güneşin doğuşundan kısa bir süre sonra meydana gelir. Sarsıntı iki dakika sürer. İstanbul'da hasar geniş bir alana yayılır. 5.000 civarında can kaybı yaşanır.

Süleymaniye, Şehzadebaşı, Sultan Selim Camileri hasar alırken, Fatih Camii tamamen çökmüş hatta o sırada medresede bulunan yüzden fazla talebe göçük altında kalarak vefat etmiştir. Fatih Camii'nin yapımına vakıfların geliri yetmediğinden hazine-i humayundan para tahsis edilmiş 1771 de ancak ibadete açılabilmiştir.

1894 Depremi

İstanbul da 17 Ağustos 1999 depreminden önce yaşanan en şiddetli deprem 10 Temmuz 1894 depremidir. Deprem çok geniş bir alanda hissedilmiş, İstanbul'da ağır hasarlara sebep olmuştur.

Depremden sonra bazı arazilerde yarıma, çatlama ve çökmeler tespit edilmiştir. Ambarlı, Heybeliada ve Kınalıada'da büyük yarıklar oluşmuştur. Ortaköy'de deniz kenarında toprak bir miktar çökmüştür. Bu çökmeden sonra deniz kenarındaki cami 2 derece kadar eğilmiştir.

Sarsıntıdan su kaynakları ve kuyuları da etkilemiştir. Çoğu yerde 3-4 saatlik su kesintileri meydana gelmiştir. Deniz sularının hayli dalgalandıktan sonra bazı noktalarda 50 metreye kadar çekilip sonra geri geldiği tespit edilmiştir.

Depremde Heybeliada Ruhban Okulu, Kapalı Çarşı, Galata'da 1.000 ev Eminönü'ndeki pek çok han, vezneciler, Gedikpaşa ve Sultan Ahmet sıbyan okulu, Fatih Camii'nin iki minaresi harap olmuş; türbeler, surlar, medrese ve minarelerin tamamı, fabrika ve imalathaneler, köprüler hasar görmüştür. Pek çok kişi enkaz altında kalmış, İstanbul'da sur içi denen bölge adeta harabe ye dönmüştür.

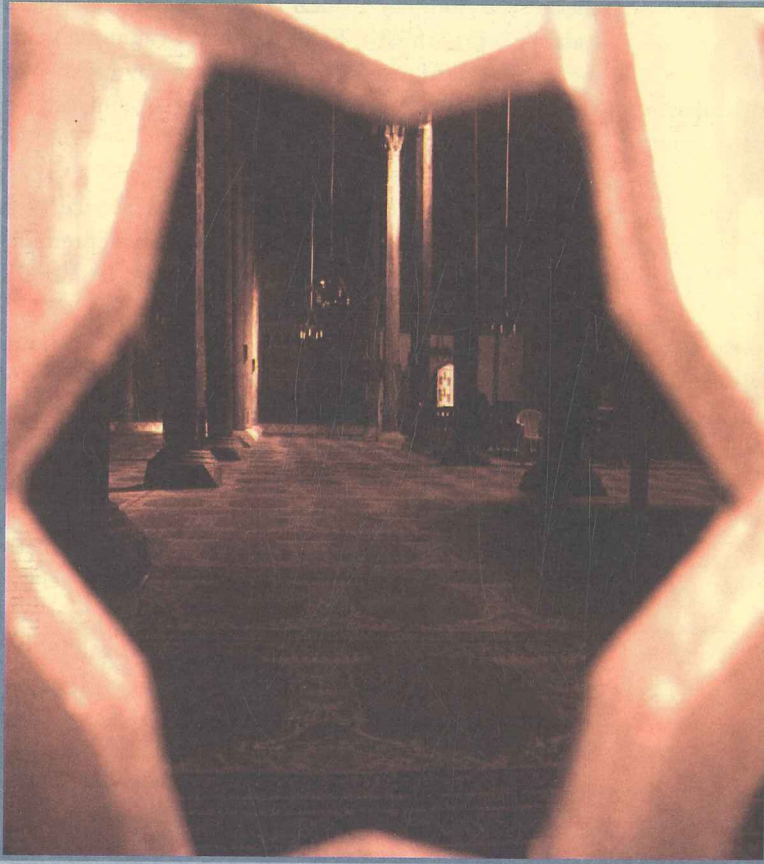
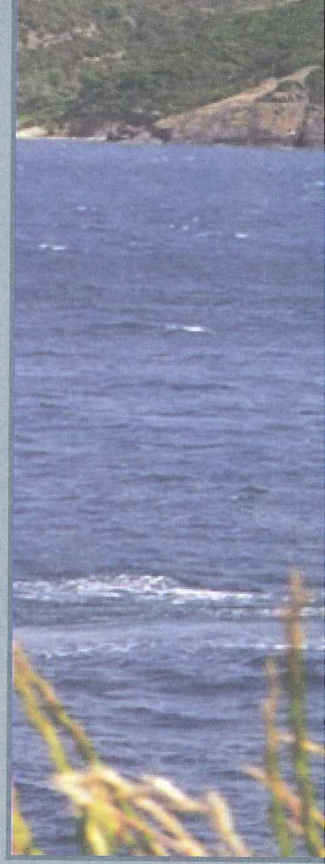

Nihal Açıkel

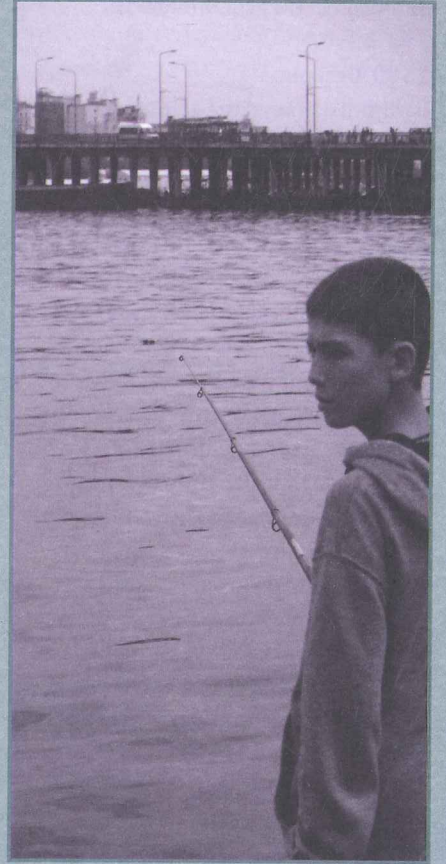
OBJEKTİFİME

taKıNıaYıaY

“Dünyanın tüm güzellikleri sadece görenlere verilmiştir.” Cemil Meriç

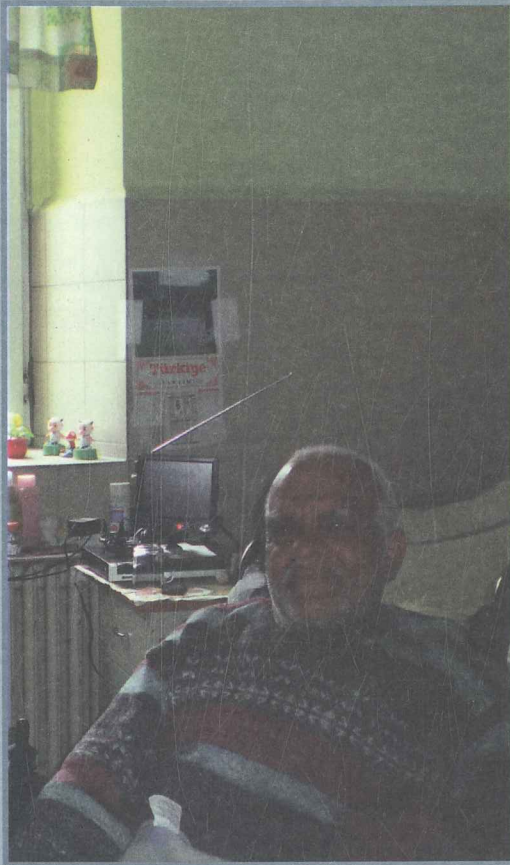
Fotoğraf: Yasemin Işık: Beyşehir Eşrefoğlu Camii'ne farklı bir bakış...

Fotoğraf: Kerime Çelik: Bir Pazar sabahı Haliç kıyılarında, geleceğin balıkçı adayı bir çocuk...

Fotoğraf: Ceyhun Eryiğit: Yapıldığı takdirde 3. köprü'nün ayaklarından birinin geçeceği Garipçe Köyü'nden bir balıkçı teknesi...

Fotoğraf: Şeyda Temizel: Uzun yıllardır huzurevinde yaşayan Tahir Amca köşesinde mutlu "görünüyor".

Fotoğraf: Halid Süveyda: Süleymaniye Haziresi, ruhu dirilerin gönül bahçesi... "Evliaullah vefat edince kınından çıkmış kılıç gibi olur."

dünya seyahatnamesi

Lubliyanâ ^{bir düş şehri} (Ljubljana)

Abdullah Muhsin Yıldız

Bir şehri insanın gözünde değerli kılan nedir? En basit şekilde cevap vermek gerekirse "hatıralar". Eğer bu gözle yaşadığımız şehri değerlendirsek sevdiğimiz ve sevmediğimiz her şeyiyle o şehir aslında tamamen hafızalarda olanlarla varoluş kazanmaktadır. Her insanın zihnindekiler farklı olacağına göre her bir birey aslında kendi kurguladığı şehrin içerisinde yaşamaktadır. Adı İstanbul, Lubliyanâ, Paris olabilir ama herkes kendi zihin dünyasındaki şehirde yaşamaktadır. İstanbul Boğazı yalnızca bir suyoludur, bu şehri görmeyen biri için. Ama insan büyüdüğü şehirde hayallerini de o şehir için kurar ve yeşertir. Şehrini kurarken, aslında bir yandan da onun parçası olur. Kaç defa anlamsızca yürümüşür boğazın her iki yakasında, kaç arkadaş eskitmiştir o şehrin kıyısında. Ve bir gün kurduğu o şehri birdenbire terk edip gittiğinde ancak o zaman farkına varabilir her şeyin ve daha da önemlisi anlar o şehri kurarken kendisi ni de içine hapsettğini.

Bir başka şehrin sabahında tamamen özgürüm. Yeni kurgulayacağım bir şehir var önümde ve karlı dağları... Göreceğim her şey ayrı bir anlam kazanacak ben de, daha önce kimselerin üzerine yüklediği. Yeni insanlar tanıyacağım ve onlar bu zamana kadar rastladıklarıma hiç benzemeyecek. Bu zamana kadar birilerinin hayal kurduğu bu şehirde ben de kendime yeni bir hayat kuracağım. Ama kendi şehrim ise peşimi asla bırakmayacak, rüyalarım da hep orada bulacağım kendimi. Hatta o kadar gerçekçi olacak ki, gözlerimi açtığımda orada, binlerce kilometre uzakta uyandığımı hissedeceğim, ama camdan baktığımda, giden arabaları, otobüsleri; duran ağaçları, evleri ve insanları gördüğümde hayır gerçek bu, kurgusu çoktan yapılmış başka bir şehirdeyim.

France Prešeren bu şehirde aşık olmuş ve şehrin ortasından geçen nehrin kenarında sevdiğine şiirler yazmış. Bir mimar olan Jože Plečnik şehri zihninde yeniden kurgulamış, nehrin üzerine şehre ayrı hava katan iki köprü daha kurmuş. Alplerin güneyinde Adriyatik'in yakınlarında, Viyana ve Venedik'e komşu bir konumda yemyeşil ovaları nehirlerin suladığı Alplerin soğuşunu sırtında taşıyan rüzgarları hisseden bir yere kurulmuş Lubliyanâ.

İstanbul, Balkanlar coğrafyasının doğudaki son kenti ise, Slovenya'nın başkenti batıdaki son durağıdır. Çünkü Slovenler Yugoslavya'yı oluşturan etnik grupların en batıda iskan eden ve Osmanlı'nın da son durağıdır Lubliyanâ.

15. yüzyıl sonlarında Türk akıncılarıyla savaşmaları ve Yugoslavya'dan ilk kopan ulus olması tarihlerini çekici kılan özelliklerdendir. Türk akıncıları Lubliyanâ kentinin bugünkü kuzey kısmına (Bežigrad) gelip, burada bir kış geçirdikten sonra geri dönmüşler. Kentin stratejik önemi Venedik'e giden yol üzerinde bulunmasıydı, fakat çok büyük ihtimalle Cem Sultan olayının yaşandığı döneme gelmesi sebebiyle akıncıların geri çekildiğini düşünüyorum. Bu yüzden kentin kuzeyindeki 600 metre yüksekliğinde bir tepeye (Šmarna gora) çıkan yollarda Türklerle ilgili çeşitli efsaneler bulunmaktadır. Şehir ülkenin ortasında olduğu için bu tepeden ülkenin dört bir yanını görebilmemiz mümkündür.

Lubliyanâ Kalesinden şehrin kuzey kısmından Alplerin uzantılarına kadar olan görünüm

1895 büyük depreminden sonra şehir, Viyana'dan gelen, Sesesyon akımının öncüsü genç mimarlar ve Venedikli mimarların Art Nouveau tarzındaki mimari üslubuyla yenilenmiş ve bugünkü görünümüne kavuşmuştur. 20.yüzyılın başına kadar Almanca'dan gelen Laibach ismi kullanılmış, sonra aşklar şehri manasına gelen Ljubljana (Lubliyanâ) ismini almıştır. Şehrin ortasından Tuna ile birleşen Sava nehrinin bir kolu olan Lubliyanâ nehri geçmektedir. Nehir üzerinde kano ile seyahat yapılabilen ve tekne turlarına katılabilir. Prešeren meydanından gelen müzik sesiyle beraber şehir daha romantik bir havaya bürünür. Nehrin hemen kenarında nın üzerindeki bulunan kale, şehri ayakları altına aldığı gibi şehrin manzarasına dahil olur. İki tepenin arasına kurulan şehrin ismi Rožnik olan diğer tepesinde ise bir kilise bulunuyor. Burası ayrıca koruluk bir bölge ve içerisinde bir kayak merkezi de bulunduruluyor. Kayak merkezini geçip tepenin diğer tarafına inince bu kez de müthiş bir manzara olan bir gölle karşılaşılırsınız. Yani bu şehirde her an karşınıza müthiş bir doğa manzarası çıkabilir.

ülkselen tepenin üzerindeki bulunan kale, şehri ayakları altına aldığı gibi şehrin manzarasına dahil olur. İki tepenin arasına kurulan şehrin ismi Rožnik olan diğer tepesinde ise bir kilise bulunuyor. Burası ayrıca koruluk bir bölge ve içerisinde bir kayak merkezi de bulunduruluyor. Kayak merkezini geçip tepenin diğer tarafına inince bu kez de müthiş bir manzara olan bir gölle karşılaşılırsınız. Yani bu şehirde her an karşınıza müthiş bir doğa manzarası çıkabilir.

Kentin büyük binalarının arasındayken kendinizi bir anda sessiz, sakin tek katlı evlerin bulunduğu bir bölgede bulabilirsiniz. Yani kır yaşamı ile kent yaşamı birbiriyle neredeyse iç içe geçmiş durumda. Aslında yemyeşil bir ovada bulunduğunuzu her daim hissedersiniz. Tüm bunlara bir de çok ni-

zamlı yapılmış bisiklet yolunda bisiklet üzerinde gittiğinizi eklerseniz kendinizi tam bir düşün içerisinde bulursunuz. Geleneksel mutfaklarında domuz eti haricinde bir yemekleri olmadıgından bu şehirde yenebilecek en güzel lezzetlerden biri İtalya'ya yakın olması sebebiyle pizzadır. Yöresel pizzacılar o kadar başarılılar ki küresel markalar buraya şube açamamaktadırlar. Bir diğer lezzet de İtalyan restoranlarında spagetti çeşitleri yemek olacaktır. Tabi Türk kökenli Makedon dönercileri de unutmamak gerekir. Ayrıca Slovenya'nın tek Türk restoranında doğu egzotizmi oluşturulmuş ve buradaki çalışanların sempatisiyle ve tabi ki Türk mutfağının lezzetiyle Türklere dair hafızalardaki bilgiler tamamen değişmiştir. Alışveriş olarak da nehrin kenarına belli zamanlarda pazar kurulur. Şehrin her semtinde küçük marketler vardır, fakat büyük süpermarketlerin ise şehrin dışına kurulmasına özen gösterilmiştir.

Ben Slovenya'yı yaşayış tipi ve insanlarıyla bir Balkan ülkesi olarak görsem de, tarihsel geçmişleri öyle olsa da, Slovenler kendilerini Balkanlar'da görmemektedirler. Bunda geçmişte yaşamış oldukları acılar tabi ki büyük yer tutmaktadır. Özellikle Yugoslavya'yı hatırlarken, yaptıkları etkinliklerle bu geçmişe alaya alarak, zihinlerde gülünç hale getiriyorlar ve bir daha gelmeyecek olan bu zaman dilimine karşı hafızalardaki kötü şeyleri silmeye çalışıyorlar. Devlet kendini daha çok batıya yaklaştırmaya çalışmış ve politikaları sonucunda Balkanların bu en zengin ülkesi 2004 yılında Avrupalı kimliği kazanmıştır. Ekonomisi güçlü olduğu için 2007 yılından beri de Avrupa Birliği devletleri ortak para birimi olan euro kullanıyorlar. Lubliyanalıların İkinci Dünya Savaşı yıllarında yaşadıklarını da unutmamak gerekir. 1942-45 arasında şehir İtalyanlar tarafından kuşatılmış, ama bu bir kuşatmadan ziyade etrafına çitler çekilerek şehrin açlıktan kırılmasını sağlamak. Tabi ki kimsenin dışarı çıkamadığını düşündüğümüzde psikolojik olarak da mütihş bir baskı, tam anlamıyla hayatın halka dar edilmesi... Slovenler bunu hiç unutmamak için çitlerin çevrili olduğu şehrin etrafına şimdi tam 32,5 kilometrelik yürüyüş yolu yapmışlar. Büyüklelerinin yaşadıklarını asla unutmayacaklar, ama şunu da öğrendikleri gayet açık: Neye inanırsa, neye mensup olursa olsun bu topraklarda yaşayanlar aynı kaderi paylaştılar ve paylaşacaklar. O yüzden bugün Müslümanlar bir cami yapmak istediğinde -birileri her zaman karşı çıkacaktır- hükümet destek verebiliyor, kendilerini kabul ettirmeye çalıştıkları Avrupa'daki politikaların ve politikacıların aksine. Bir zamanlar bu ülkede küçük de bir camii varmış, ama Birinci Dünya Savaşı yıllarında İtalyanlar tarafından yıkıldığını öğreniyoruz. Böyle olsa da bugün merkez de çoğunlukla Afrikalıların Cuma namazları kıldığı küçük bir mescit ve şehrin dışında beş yüz kadar cemaati alabilen minaresiz bir mescit bulunuyor. Müslümanlar her Cuma günü uzak olsa da burada bir araya gelmeye özen gösteriyorlar. Tabi ki şehirdeki en büyük Müslüman topluluğu Boşnaklar oluşturuyor. Ama 2. nesilden itibaren onlar da kendilerini Sloven olarak görmeye başlıyorlar, yani Müslüman bir Sloven oluyorlar.

Şehrin merkezinde ülkenin iki üniversitesinden biri olan 1909 yılında yapılmış Lubliyanalı Üniversitesi vardır. Fakülteler ise şehrin diğer bölgelerine dağılmış bulunmaktadır. Üniversite öğrencileri çoğunlukla derslerine bisikletle geliyorlar ve eklemek gerekir ki derslerden ziyade, daha çok ders çalışmak için zamanları var. Barınma, yiyecek, sosyal faaliyetler gibi öğrencilere sağlanan imkanlar, eğitime ciddi önem verildiğini gösteriyor. Üniversitede tamamen bilim konuşulurken, üniversite öğrencilerinin çoğunluğunun akıcı İngilizce konuşmaları eğitimlerinin kalitesini gösteriyor.

21. yüzyıl dünyasında kendisini korumuş nadir şehirlerden biri olarak karşımıza çıkıyor Lubliyanalı. Avrupa'nın diğer kentlerinde yaşanan göçmen sorunu ve de çarpık yapılaşma gibi sorunları bulunmuyor. Göçmen olarak niteleyebileceğimiz Boşnaklar zaten bu coğrafyanın insanları ve zaten yüzyıllardır beraber yaşıyorlar. Yine diğer Balkan ülkelerinden gelen insanlar da Slovenlerle zorluk yaşamadan aynı şehri paylaşabiliyorlar. Bunların yanı sıra, şehrin halen doğasını koruyucu oluşu belki de nüfusunun az olmasının sonuçlarından biridir diyebiliriz. İnsan halen böyle bir kentin var olduğunu gördüğünde ister istemez şaşırıyor. Bildiğimiz modern şehirlerin trafiğini, gürültüsünü, kirliliğini, güvenlik problemini barındırmayan ve her şeyden önce geniş kaldırımlarıyla, bisikletlere öncelik geçiş hakkının tanınmasıyla, trafik ışıklarına uyulmasıyla, restoranlarda ve günlük hayatta insana yapılan muameleyle, okulda öğrenciye gösterilen ilgiyle, her yönüyle insana değer verilen bir kent burası. İnsanın kendisini gerçekten insan gibi hissettiği bir kent.

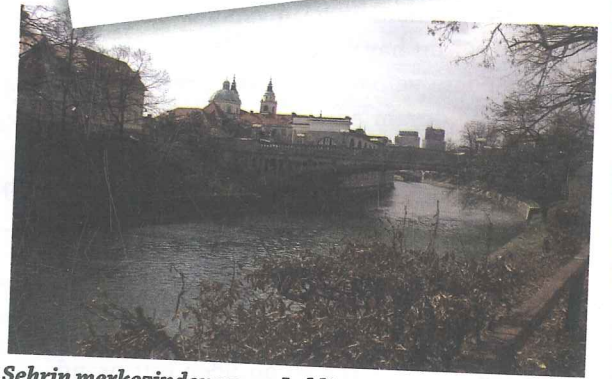
Şehrin tarihsel merkezi

Şehrin Slovenska isimli ana caddesi

Lubliyanalı Üniversitesi (Tito'nun konuşma yaptığı üniversitenin önündeki tarihi meydan yenileniyor)

Şehrin merkezinden geçen Lubliyanalı nehri

İstanbul Bilgi Üniversitesi

kampüs notları

İsa Yılmaz

'Non scholae sed vitae discimus' (Okul için değil yaşam için öğrenmeliyiz)

İşte İstanbul Bilgi Üniversitesi 1996 yılında bu ilkeyle eğitim hayatına atıldı. Bugün Bilgi; Kuştepe, Dolapdere ve Santral olmak üzere üç kampüste öğrenime devam ediyor. Öğrenci profili, aşırı özgürlükçü ortamı, eğitim kalitesi, öğrencilerine aşıladığı bilinç, toplumun okula nasıl baktığı vs. İsterseniz önce Bilgi'nin öğrenci profilinden başlayalım.

Öğrenci Profili

Türkiye'de herhangi on ilden eşit oranda yüzer kişi alır ve bu kişiler üzerinde sosyal, ekonomik, kültürel manada incelemelerde bulunursanız size aşağı yukarı

rı Türk halkının genel profilini veriyordiyey düşünüyorum. Bir de Bilgi'den herhangi yüz kişiyi alın ve bunları da inceleyin. Arada çok farklı iki hayat tarzının yaşandığını çok rahatlıkla görebilirsiniz. Bilgi'de insanların tamamının değil ama büyük çoğunluğunun ettiği muhabbetler, giyim kuşamındaki paha, kullandıkları telefonlardan altlarındaki arabalar, fikrinsel yoksullukları, geçmişten kopuklukları, düzenlenen zevk ve sefa partileri vesaire, tüm bunlar şuan ki toplumun yapısına ait olmayan şeyler ve size yabancı aslında. Her yönüyle batı zihniyeti müptelası, sorumsuz, kendini hayatın akışına kaptırmış, vücutlarını en moda pahalı elbiselerin egemenliğine açan metalaşmış kadı-

nımsı türler, aynı oranda kendini üniversitede gerçekleştirilmeye niyetli; Ferrari, Lamborgine arabalarla Bebek, Nişantaşı, Ortaköy arasında benzinleriyle beraber hayasını ve hayatını tüketen bir öğrenci profiliyle karşı karşıyasınız. Sağlam irade sahibi bir insan değilseniz kendinizi yabancılaşmış hissetmeniz içten bile değil. Bunun tüm öğrenciler için böyle olmadığını tekrar hatırlatmakta fayda var. Çünkü bu şekilde, okulda böyle olmayan öğrenci arkadaşlarımıza haksızlık etmiş oluruz.

Okulda İslami hassasiyetlere sahip bir çok arkadaşımız da mevcut. Bunların çoğu birbirini camilerde tanıyor, daha sonra da bu büyüyerek küçük küçük arkadaşlık ağları oluşturuyor. Bayanların başör-

tülü okula girebilmeleri onlara birbirleriyle irtibata geçme ve tanışmada erkeklere oranla daha da kolaylık sağlıyor sanırım. Buraya gelmişken şunu da söylemeden geçmemek lazım. Yalnız okulun çoğunluğu mu problemlî? “Sadece başörtülü” bayanların kursurları da yok değil. Öyle türedi kimseler görüyorsunuz ki sanki zorla “başları” örttürülmüş, onun dışında tüm vücutlarını sergi malzemesi gibi kullanan ve “başımı açmadan diğerlerine nasıl daha fazla entegre olabilirim?” derdine düşmüş kimseler de maalesef var. Bir de modern zihnin ürünü olan; kadının da bir birey olduğu, toplumda en az erkek kadar söz söyleyebilecek potansiyeli olduğu saçmalıklarının ardından giden, kendini dış görünüşünden tutun da zihinsel olarak da değiştirme lüzumu görmeyen ama büyük büyük cümleler kurarak okulu değiştireceğini söyleyen, bizden olan ama yalancı özgürlüklere açılmaya çalışan hanım ve erkek kimseler de var. Bunların değinilmesi gereken şeyler olduğunu düşünüyorum, çünkü başörtüsü yasağı kalktığı zaman (az bir oranda da olsa) sizden saydığınız kimselerin hiç de hoş olmayan tavırları, duruşları sizi üzebilir.

Çıkardığımız sonuç öğrenci profilimizin çok renkli olduğu. En radikalinden en liberaline, sevgenç tiplerinden entellektüel derinliği yüksek kimselere, takva sahibi hanım ve erkeklere kadar bir çok çeşitte insan var burada. Bunların birbiriyle entegrasyonunu varın siz düşünün artık.

‘Aşırı’ Özgürlükçü Bir Okul

Okulumuz aşırı özgürlükçüdür demiştik. Herkese bir yer var bu okulda, homoseksüellere bile. Bunların okulda kulüp açmalarına özgürlükçülük mü demek lazım yoksa sapkınlığın önce öğrenciler arasında sonra da toplumda meşrulaştırılma çabaları mı?

Müslümanlara da yer var burada. Müslümanlar olarak okulun en aktif, prestijli kulübü olan Sosyal Bilimler Kulübümüz buna örnek. Okulda bir kutlu doğum programı yaptığınızda laiklik bir anda hortlamıyor mesela, ya da meşit açtırma talebiniz. Caminin uzak olmasından dolayı boş bir sınıfta namaz kılma rahatlığınız da var tabii. Kimseye garip gelmiyor bunlar. Onlara göre bunlar olağan şeyler, karışmamalı kimse kimseye. Komünistler, kapitalistler, liberaller, müslümanlar vs. okulda birarada yaşama- lı ama birbirlerinin işlerine karışmadan. Kısaca çatışma ortamı olmamalı, öğrenciler uyu(tul)duklarını anlamamalı.

Eğitim Kalitesi

Bilgi'nin eğitim kalitesi üzerinde durulmuş biraz da. Bilgi özellikle son yıllarda akademik kadrosunu zenginleştirmiş, uluslararası birçok üniversiteler ağına üye olmuştur. Eğitim modellemesi diğer üniversitelere göre biraz daha farklı diyebiliriz. Bilgi'de öğrenciyse iyi bir not almanız için gerekli olanlar vizefinalden çok size verilen sorumluluk ödevleri, proje ödevleri, grup çalışmaları, araştırmalar vs. Üstelik sınıflarımız da (gerçi bölümünüze göre değişir ama) yirmi ile elli kişilik. Son iki yıldır yılıçi eğitim böyle işliyor. Bunun da sebebi okulun yönetimini Amerikalıların alması herhalde. Bence eğitimin böyle işlemesi çok iyi ve faydalı. Genellikle sadece sınav odaklı ve sonra kolayca unutulmuş bilgiler yerine sizin ürettiğiniz, size özgü sunumlar, projeler yaparak elde ettiğiniz bilgiler kesinlikle daha önemli. Kısaca Bilgi'de okumaya niyetli arkadaşların, okulun sizi “sınavı geç mezun ol” diye değil de iyice uğraştıracağını ve Bilgi'nin sosyal bilimlerde Türkiye'nin en önde gelen üniversitelerinden biri olduğunu bilerek tercih etmeleri gerekir.

Kampüsler

Kampüsler... Bilgi iki kampüsünü öyle yerlere kurmuş ki birinin Kuştepe diğerinin Dolapdere olması sizi şaşırtabilir. Daha çok yoksul sınıfın bulunduğu bu yerlerin tam da göbeğinde, yukarıda anlattığım profilde öğrenciler. Okulun bu yerlerle nasıl etkileşimde olduğunu ben bariz şekilde Kuştepe'de gördüm. Hergün okulun etrafında çoğu erkek olan mahalleden gençler, okuldan çıkanlara bakarak sanki “vay be arabaya bak, şu giyim kuşam bizde de olsaydı ne olurdu” gibi sözleri içlerinden geçirdiklerini ve daha kötüsü onlara özenerek benzer tarzda şeyler giydiklerini, onlar gibi düşünmeye başladıklarını düşünüyorum. Bu biraz şuna benziyor; kalabalık bir aile olarak bir evde yaşıyorsunuz ve bir gün evinizin salonuna yabancı kimseler gelip yerleşiyor. Aslında çok fazla yer kaplamıyorlar ama tarzları, düşünceleri herşeyiyle size yabancılar. Giyinişleri, arabaları, tavırları size hep yabancı. Ve bir zaman sonra onların evinizden çıkmadıklarını gördükçe siz de onların rüzgarına kapılıp onlar gibi olmaya çalışıyorsunuz.

İşte benim gözlemlerimle Bilgi Üniversitesi. Belki daha ayrıntılı veya farklı yönler anlatılabilir ama bu kadarı genel bir bakış vermeye en azından “Okul için değil yaşam için öğrenmeliyiz” ilkesinden nasıl bir yaşam kastedilmeye çalışıldığını göstermeye yeterli sanırım.

Okullardan Haberler

Alperen Gençosmanoğlu

Sivil Polisler Üniversiteleri Karıştırma Peşinde

Aslında bu da bize gösteriyor ki, neo-liberal sistem üniversitede kariyer ve konformizm çağrısıyla sisteme uyumlu bir şekilde devşiremediği "ayrık otlarını" da topluma yayılmadan terbiye etmek istiyor. Tabii bu yeni sivil polis projesiyle birlikte es geçemeyeceğimiz ve gittikçe kökleşen bir diğer uygulamaysa güvenlik şirketleri için belki de en büyük rant haline gelen üniversitelerdeki görevi öğrenciye saldırmak olan Özel Güvenlik Birimidir. ÖGB'ler de öğrencileri kendi üniversitelerinde tutsak haline getirmektedir. Biz sözü olan herkesi, korkmadan ve çekinmeden dinlemeye hazır Hakk ve Adalet temelli bir sistem var olunca ya kadar sesimizi yükseltmeye devam edeceğiz...

Üniversitelerde yıllardır süren Müslüman kimliği inkâr ve asimilasyon politikalarının görünen yüzü olan başörtüsü yasağı tam bitti derken 12 Eylül rejiminin tüm "türk" gençliğine armağanı olan YÖK, üniversitelerde öğrencilerin iradelerine ipotek koymak için büyük bir çaba içine girmiş durumda. Fişlemeleri kaldıracağı söylenen bir Anayasa değişikliğinin ardından, YÖK'ten gelen kampüslere sivil polis yerleştirme isteği tam da birbirini tamamlıyor... Türkiye tarihi boyunca tek işlevi toplumu kampüslere ayırmak olan sivil polislerin kampüslere girerek, yaşam alanımız olan üniversiteleri hapishanelere çevirmelerine izin veremeyiz. Tabii bir yandan diğer bir sorunsu sanki bu uygulamaların ilk kez ortaya çıkacakmış gibi pazarlanması, daha geçen yıl ODTÜ'de yaşananları unutmadık. JİTEM'cileri yakalayıp, ifşa ettiler diye arkadaşlarımıza karşı her türlü baskı mekanizmasını uygulandı, soruşturmalardan, gözaltılara kadar...

Provokatör Müslümanlar!

Uzun yıllardır tamamen Müslümanlığa ait değerleri düşman gören bir zihniyetin sonucu olarak, bu ülkenin pek çok yerinde Müslüman kadınlara ikinci sınıf insan muamelesi yapıldı. Bunun en net görüldüğü yerlerden biri de üniversitelerdi. Bu güne kadar Müslümanlar bu konuda yeterli dirayeti gösterebildi mi, bu oturup konuşulması gereken önemli bir konu ancak gelinen noktada artık bu yasağın hiçbir tutar yönü kalmadığı görülünce, bir lütf gibi sunuldu insanlara. Tabii bunu gören Müslüman ailelerde en temel hakları olarak çocuklarının ilkökulda da başörtüsü takabilmeleri için girişimde bulundu.

Ancak bu nokta da AKPlî vekiller tarafından provokatör damgalaması yediler, hatta insan hakları

Solun Yüz Karaları

Üniversitelerde başörtüsü yasağının kalkmasıyla birlikte, statükoyu benimsemiş muhafazakârlar kinlerini kismaya başladılar. İşin kötü tarafı ise kendilerini solcu zannederek bunu yapmaları. İlk olarak Üniversitede Konseyleri Derneği'ne deşinelim, bu ülkenin üniversitelerinde hocalık yapan bir grup akademisyen "Kabullenmiyoruz" adlı bir bildiriyle birlikte hala pozitivist, despot aydınlanmacı bir kafayla nasıl halkın değerlerine savaş açtıklarını gösterdiler. Bildirilerinden bir alıntı yaparsak; "Kabullenmiyoruz! Bir defa daha iktidar eliyle dinsel dogmaların ve emperyalizmin ılımlı İslam projesinin hâkim hale getirilmeye çalışıldığını görüyoruz. Tür-

komisyonu başkanı olan AKP milletvekili, içindeki tüm kını ve toplum mühendisliği duygularını kullanarak, bu şekilde bir yaklaşımı olan ailelerden çocuklarının alınıp, devlet tarafından yetiştirilebileceğinden dem vurdu! Basının da neredeyse yekpare bir şekilde dillendirdiği aileler çocuklarının iradesine ipotek koyuyor söylemi vardı, ancak burada ailenin zaten çocuk üstünde bir yönlendirme sorumluluğunun olduğu unutuluyor sanırım, elit bir aile 5 yaşındaki çocuklarını hangi hakla bale kursuna yollar diye soranı da görmedim doğrusu! Bu da aslında AKP'nin siyaset yaparken bir araç olarak kullandığı liberalizmin, nasıl dönüştürücü bir sürece yol açarak partiyi kendi değerlerine yabancılaşan bir noktaya savurduğunu görüyoruz. Tabii süreçte Müslümanlar dönüp belki kendi hatalarını aramalı, siyasetin en temel ilkelerinden biri "hak verilmez, alınır" ilkesidir, yani haklar yoğun bir mücadelenin ardından değil de bir lütuf olarak sunulurken geliyorsa her zaman eksik ve tutarsız olmaya mahkûmdur. Müslümanlara düşen hayatlarının her alanında tutarlı bir siyaset üreterek, haklarını bir bütün olarak almak için mücadeleyi sürdürmeleridir.

bana özgürlük diyenlerin ülkemizin özgürlüğünü yani bağımsızlığımızı umursamadığını biliyoruz." Bu tarz faşistlerden ders almak niçin Türkiye'de düşünce üretilmediğinin de kanıtı olmalı. Ama aslında daha büyük bir problem teşkil edense üniversitelerde aynı sıraları paylaştıkları, yemekhane de aynı masalarda yemek yedikleri bazı öğren-

cilerin, başörtüsü takan öğrencilere savaş açmaya çalışması. Çok klişe bir söylemle birlikte dinin bilimin önünde bir engel oluşturduğu mantığıyla, laik Kemalist statükonun bir tür bekçiliğini yapıyorlar üniversitelerde. Tabii biz bunun bugüne

ait bir sorun olmadığını da biliyoruz. 1997’de sistem Müslümanlara savaş açıp, tüm başörtülü öğrencileri üniversitelerden yaka paça dışarı atarken TKP o zamanki adıyla SİP “Türban Neyi Örtüyor?” adlı bir kitapçık dağıtarak, İslam’a ve Müslümanlara savaş açmış, resmi ideolojinin payandalığını yapan bir örgüttü. Bugün de aynı isimli kitapçığın revize edilmiş halini kampüslerde dağıtmaya çalıştılar. Ancak kampüslerdeki Müslüman öğrenciler bu duruma müdahale etti. Fakat TKP’nin düşmanca tavrını devam ettirmesi üzerine İstanbul ve Yıldız Teknik Üniversiteleri’nde kavga çıktı. YTÜ’de bir de kötü durum yaşandı. İki grubun kavgasının ardından, polis kampüse girdi ve kavganın ardından TKP’lilere saldırdı. Her ne kadar TKP’nin aşağılık siyasetine karşı duruş sergilemeyi savunsak da polisin müdahalesinin karşısındayız. Kampüs öğrencilerin kullanım alanı olduğuna göre hiçbir şekilde polisin içeri girip, elindeki şiddet tekeli öğrencilere yönlendirmesine izin veremeyiz. Yaşanan olayın ardından birkaç gün hem Müslüman öğrenciler hem de TKP’liler kampüse alınmadı. Rektörlüğün bu tavrını da kınıyoruz, hiç kimsenin öğrencilere böyle bir keyfi uygulamada bulunma hakkı yok. Şuan ki süreçte ise öğrencilere tekrar giriş izni verildi, kampüslerde olaylar şimdilik duruldu.

Özgür Açılım’dan Taş Atan Çocuklara Bin Selam

Bilgi Üniversitesi’ndeki Özgür Açılım platformu gerçekten çok başarılı bir organizasyona imza attı. Cihangir’de bir depoda TMK mağduru çocuklar özelinde aslında Türkiye’de süren kirli savaşı da gözler önüne seren bir sergi gerçekleştirdiler. Sadece mesajıyla değil, dizaynıyla ve bir araya getirilen malzemelerle de gerçekten göz dolduran bir sergiydi. Hafta boyunca her akşam da bir söyleşi veya belgesel gösterimi gerçekleştirildi. Söyleşilerde Ferhat Kentel’den, Hilal Kaplan’a kadar birçok farklı isim katıldı. Peki, bunu yaparken ne amaçladılar diye sorarsanız, onu da kendi manifestolarından okuyalım:

“BİZ NE İSTİYORUZ?”

Mevcut sistem “müstakbel teröristler” üretme çabasında. Öfkenin, şiddetin ve zulmün bizzat resmi ideoloji tarafından yaratıldığı bir ortamda, çocukların şiddet eğilimleri sebebiyle de olsa böylesine adaletsiz bir yargılama biçimine maruz kalmaları asla kabul edilemez.

Özgür Açılım Platformu olarak yapmak istediğimiz şey, “vicdan sahibi şahitler” olarak adaletin şahitliğini yerine getirmek ve perdelenen, sansürlenmiş ve gözlerden kaçırılan bu zulmü tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektir. Bunu da çocukların diliyle yapacağız. Politikacıların, entelektüellerin, gazetecilerin, örgüt liderlerinin, askerlerin, yargıçların ve bilumum “büyük” adamların konuşup durduğu kocaman kocaman kelime ve kavramlarla değil.

Sergi, toplumsal/vicdani şahitliğe giden yolda ufak bir adım bizler için. Ötelenen/ötekileştirilen “masumiyetimiz”in, yani çocuklarımızın elinden tutmak istiyoruz. “Taş atan çocuklar”ın safında, “taşlaşmış kalpler”in karşısına çıkacağız böylelikle. Anlatacak, anlatacak ve anlatacağız. Anlayacağımız, çocukların sesine eklenirken, doğudan gelen sesi batıda çoğaltırken, huzurlu yataklarınızda sizi biraz rahatsız etmiş olacağız.

Fotoğraf, karikatür, belgesel ve mektuplar bu yolda adımlarımızı kolaylaştıracak ufak işaretler olacak. Varmak istediğimiz nokta ise Adalet!

Şimdi haykırıyoruz vahyin sesiyle, insanlığın vicdanına:

“Bundan sonra kalpleriniz yine katılaştı; taş gibi,

hatta daha katı. Çünkü taşlardan öyleleri vardır ki, onlardan ırmaklar fışkırır, öyleleri vardır ki yarılr, ondan sular çıkar, öyleleri de vardır ki Allah korkusuyla yuvarlanır. Allah yapmakta olduklarınızdan gafil değildir.” (Bakara suresi/74)”

Enver Aydemir Sonunda Boğaziçi’nde

24 Aralık 2009’da Barış için Vicdani Ret platformunun Boğaziçi Üniversitesi’nde yapacağı toplantıya katılmak için İzmit’ten yola çıkan Enver Aydemir, yolda tutuklanarak alınmıştı. Enver Aydemir 2007’de yaptığı vicdani retle Türkiye’de İslami kimliğinden dolayı bunu yapan ilk insan olarak girdi literatüre. 2009 Aralık ayında alınıp Maltepe cezaevine, oradan Eskişehir cezaevine aktarılmasıyla birlikte hem içeride hem dışarıda hareketli bir süreç başladı. Dışarıda alındığı gün itibariyle hem İstanbul’da hem Ankara’da eylemler ve protestolar düzenlendi. İçerde ise Enver Aydemir hiçbir şekilde kararlı duruşundan vazgeçmedi ve söylenenleri yapmaması üzerine defalarca emre itaatsizlikten yargılandı. Ancak yakın zamanda Boğaziçi’nde yaptığı konuşmadan aktarırsak “kötülüğün örgütleyicisi” olan bir kuruma itaat etmesi söz konusu olmazdı, çünkü “Lailaheillallah” derken aslında Allah’ın dışında bir otorite tanıma üzerine Müslümanlar olarak bir ahit yaptığımızı söylüyordu. Gelişen süreçte devlet baş edemeyeceğini anlayınca diğer kararlı vicdani retçilere yaptığı gibi, ona da çürük raporu verdi. “Sosyal Kişilik Bozukluğu” adı altında bir çürük raporuyla serbest bırakıldı. Ancak aslında başka bir vicdani retçi olan Mehmet Bal dediği gibi aslında istemeden verilen bu çürük raporları, sistemin kendi çürüklüğünden kaynaklanıyordu. Öncesinde iradesi dışında şartlardan dolayı gelmesi engellenen Enver Aydemir Ekim ayının sonunda Boğaziçi’ne gelerek öğrencilerle hasbihalde bulundu. Bu güzel ve bir o kadar çarpıcı yaklaşık 2 saatlik muhabbetimizin satır aralarından birkaç notu paylaşalım burada.

Enver abi, hayatın hep gelecekteki büyük ütopyalar üzerinden kurulmasıyla Müslümanların imtihanın hakkını veremediğinden bahsetti ve bir Müslüman olarak bize düşen anın hakkını verebilmek, sürekli Allah’ın emirlerinin Şahidi olabilmek, aslında vicdani rettini önündeki sınavlardan biri olarak tanımlıyor Enver abi. Müslümanların en önemli problemlerinden birinin sürekli kendi mazeretlerini üretme süreci olduğunun üstünde durdu ve bu bir kere başladığında yani Kitaba göre kendini uydurmak değil, kendine göre Kitabı uydurmak süreci bütün hayatı ifsad eden bir şey haline geliyor. Başka bir önemli vurgu ise herkesin kendi sınavını vermesi, yani herkesin yaptığını Allah için yapması, dünya da birinin diğerine destek çıkması, ona kendini bağımlı hissetmesine yol açmamalı, çünkü herkes kendi sınavını veriyor. Hiçbir Müslüman yaptığı tavıra karşı minnet beklentisinde bulunmaz, çünkü bunların hepsi birer imtihan. Cihadla

ilgiliyse cihadın aslında insanların iradeleri üstündeki ipotekleri kaldırma mücadelesi, yani Hakkla batıl arasında özgür bir seçim imkanı sunabilecek bir dünya özlemi ve çabası olarak nitelendirdi. Müslümanların son dönemde üst üste taş koyamamasını, üretememesinin önemli bir problemimiz olduğuna değindi. Son olarak da Taraf gazetesindeki röportaja ilişkin orada aslında bir muhabbetin tam hakkıyla yansıtılmamış olduğuna değindi.

Genç Öncüler Üniversite Topluluğu Sezon Açılışı ve Tanışma Toplantısı

Mehmet Mahmut Doğan

Sosyal paylaşım sitesi Facebook' un kullanıcı sayısı sıralamasında 20 milyonu aşkın üyesi ile 3. sırada yer alan 2010 Türkiye'sinde yemek ikramını bahane edip 40-50 üniversite öğrencisini bir araya getirmek... İlk bakışta, girişteki karamsar havanın da etkisi ile fillerden oluşan bir orduya sapanla

çocuklara kızan amcalara rastlamak hayli zorlaştı. Bu ülkenin kötü gidişine dur diyeceğine ümit bağlanan üniversite gençliği bile artık sosyal egolarını sanal ortamda tatmin etme yolunu seçiyor. İdeolojik savaşlar bile artık sanal ortamda yapılıyor.

Biz inatla her sene ikramlı tanışma toplantıları yapıyoruz ve çoğu zaman "Genç

Öncüler yine bir şeye

çağırıyor" deniliyor.

Arkadaş ortamını etkisi ile vs. yine insanlar bir şekilde geliyor ve aynı tat her sene yine anımsanıyor. Bu davetlere memnuniyetle katılan hadi bir şeyler düzenleseler de gitsek diyen arkadaşların önünde saygıyla eğiliyoruz, onların da hakkını yememek lazım. Ama şu bir gerçek ki kitle hareketleri gün geçtikçe kan kaybediyor, benmerkezci bir nesil büyüyor. Sanal ortamı sosyal yaşamına artı katmak amacıyla kullanan değil bizzat sanal alemde doğup büyüyen bir nesil yetişiyor. Abartı bulabilir çok karamsar diyebilirsiniz tespite, ama bugün olmasa da yarın olacak tam da budur, eğer birileri dur demezse bu gidişe.

Genç Öncüler hareketi ayakta olduğu sürece biz böyle önemsiz gözükten sıradan sanılan buluşmalarla sizleri rahatsız etmeye devam edeceğiz. Allah(c.c) hepimize aydınlık sahilleri görmeyi nasip etsin. Göremeyeceksek de aydınlık sahilleri, göreceğimiz küpeştesinde bir çentiğimiz olur inşallah, katkısı olan herkes den Allah(c.c) razı olsun.

de gelse yaptığımız, aslında sisli denizde seyreden geminin görüşünü açmak için üfleyerek nefesimizi tüketmek. Her ne kadar biz üfledik diye dağılmayacaksa da sisler elbet gün gelecek rüzgar çıkacak bu gemi sahile ulaşacak.

Beşeri ilişkiler toplumun her kesiminde gün geçtikçe zayıflıyor. İletişim bozukluğu kimi zaman yıllara dayanan dostlukları bitiriyor kimi zaman da ocakları söndürüyor. Bu sıkıntı aile içi ilişkiden iş ilişkilerine kadar her aşamada karşımıza çıkıyor. Artık sokaklarda dükkanının önünde top oynayan

saldırmak gibi

de gelse yaptığımız, aslında sisli denizde seyreden geminin görüşünü açmak için üfleyerek nefesimizi tüketmek. Her ne kadar biz üfledik diye dağılmayacaksa da sisler elbet gün gelecek rüzgar çıkacak bu gemi sahile ulaşacak.

Beşeri ilişkiler toplumun her kesiminde gün geçtikçe zayıflıyor. İletişim bozukluğu kimi zaman yıllara dayanan dostlukları bitiriyor kimi zaman da ocakları söndürüyor. Bu sıkıntı aile içi ilişkiden iş ilişkilerine kadar her aşamada karşımıza çıkıyor. Artık sokaklarda dükkanının önünde top oynayan

saldırmak gibi

de gelse yaptığımız, aslında sisli denizde seyreden geminin görüşünü açmak için üfleyerek nefesimizi tüketmek. Her ne kadar biz üfledik diye dağılmayacaksa da sisler elbet gün gelecek rüzgar çıkacak bu gemi sahile ulaşacak.

Beşeri ilişkiler toplumun her kesiminde gün geçtikçe zayıflıyor. İletişim bozukluğu kimi zaman yıllara dayanan dostlukları bitiriyor kimi zaman da ocakları söndürüyor. Bu sıkıntı aile içi ilişkiden iş ilişkilerine kadar her aşamada karşımıza çıkıyor. Artık sokaklarda dükkanının önünde top oynayan

saldırmak gibi

de gelse yaptığımız, aslında sisli denizde seyreden geminin görüşünü açmak için üfleyerek nefesimizi tüketmek. Her ne kadar biz üfledik diye dağılmayacaksa da sisler elbet gün gelecek rüzgar çıkacak bu gemi sahile ulaşacak.

Beşeri ilişkiler toplumun her kesiminde gün geçtikçe zayıflıyor. İletişim bozukluğu kimi zaman yıllara dayanan dostlukları bitiriyor kimi zaman da ocakları söndürüyor. Bu sıkıntı aile içi ilişkiden iş ilişkilerine kadar her aşamada karşımıza çıkıyor. Artık sokaklarda dükkanının önünde top oynayan

saldırmak gibi

de gelse yaptığımız, aslında sisli denizde seyreden geminin görüşünü açmak için üfleyerek nefesimizi tüketmek. Her ne kadar biz üfledik diye dağılmayacaksa da sisler elbet gün gelecek rüzgar çıkacak bu gemi sahile ulaşacak.

Hoş Bir Hasbıhaldi...

Yakup Demirtaş

Bu eğitim-öğretim yılında beşincisini düzenlediğimiz programımızda, mikrofon bu kez Emir Timur Kafkas abimizdeydi. Kendisiyle ve aramıza yeni katılmış olan kardeşlerimizle tanışma heyecanı sarmıştı dört bir yanımızı...

Araştırma ve Kültür Vakfı Kâğıthane Şubesinde olan buluşmamıza gösterilen yoğun ilgi bizleri çok mutlu etti. Önce yemekler yendi, ardından bir Fatiha ile başladık hasbıhale...

Gündem analizi çerçevesinde Müslümanların gündemini incelerken Filistin davamız ve Pakistan'daki felaket ana başlıklarımızdı. Müslüman kardeşlerimiz onca zulüm ve zorluk altında evsiz, barksız, aç, susuz, hatta annesiz, baba-sız hayatta kalma mücadelesi verirken, bizlerin sıca-cık evlerimizde gönül rahatlığıyla uyuyabilmemiz ne Kuran'a uymakta ne de sünnete! Âlemlerin Efendisi'nin şu hadisini hatırlatmanın, O'nun bu

konudaki hassasiyetini anlatmaya yeterli olacağını düşünüyoruz: "Mü'minler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar." (Buhari, Edeb 27; Müslim, Birr 66)

Türkiye **gündeminin alt başlıklarında ise referandum sonrası anayasa değişikliği, üniversitelerde başörtüsüne özgürlük (!)** ve biz imam hatiplilerin üniversiteye giriş yolundaki katsayı engeli vardı.

Bu konuları defalarca çeşitli kişi ve kaynaklardan okuyup dinlememize rağmen bir de Emir abimizden duymak bizlere farklı bir bakış açısı kazandırdı. Karşılıklı bir sohbet havasında geçen programımız, arkadaşlarımızın abimize soruları ve aldıkları cevaplarla sona erdi.

Liseli Genç Öncüler Buluştu

Yusuf Şentürk

Ekim ayının 1. gününde, yağmurlu bir cuma akşamında acı çığ köftelerimizi yerken tatlı bir sohbetle genç öncüler lise faaliyetlerine Vira Bismillah dedik. Yaklaşık yirmi kadar kardeşimizin katıldığı Araştırma

ve Kültür Vakfı'nın seminer salonunda gerçekleşen, yazın kamptan sonra birbirlerini görememiş arkadaşların birbirleriyle muhabbetine vesile olduğumuz ve aramıza yeni gelen liseli kardeşlerimizle de tanışmamıza vesile olan bu senenin ilk faaliyetinden, biz biraz ağzımızı yansa da gönlümüzü serinleten muhabbetlerden dolayı çok memnun olduk. Çığ köfte ziyafetinin ardından İsmail abinin liseli kardeşlere, "Müslüman'ım" dememizin sorumluluğuna vurgu yaptığı kısa sohbetinin ardından, sohbetlerin yeri ve zamanı hakkında bilgi verildi. Ve şimdi tekrar duyuruyoruz genç öncüler lise faaliyetleri başlamıştır, telefonla ulaşamadığımız kardeşlerimize duyurulur. Gayret bizden bereket Allah'tan.

Genç Öncüler Derneği İrtibat Tel: (212) 531 1033

Türkiye Dergi Fuarının Ardından Düşülmüş Notlar

Ali Tarık Parlakışık

20-24 Ekim 2010 tarihleri arasında, İstanbul Yazarlar Birliği'nde, Türkiye çapında dergilerin katıldığı bir dergi fuarı gerçekleştirildi. Dergiler okuyucularıyla ve yeni aboneleriyle buluştu.

Yazarlar Birliği'nin girişinde de, kapanan dergilerden oluşturulan bir standın yer alması, bir dergi fuarı için tarihsel hafızanın algılanabileceği bir hava oluşturdu.

Yaşadığımız coğrafyada bulunan zulüm, cahiliye, adaletin büyüteçle arandığı bir ortamda ve Müslümanlara yeniden İslami bilincin yerleştirilmeye çalışıldığı bir zamanda böyle bir etkinliğin anlamı büyük olsa gerek. İslam'ın insanları kurtaracak tek güç olduğunu bilen ve İslam'ı cahili kuşatmalardan kurtarmak isteyen ve bu ortamda İslami bir ses olmaya çalışan vicdan sahibi çevrelerden dergiler de oradaydı. İsim vermek gerekirse, Kur'an'ı Hayat, Haksöz, Tasfiye, Genç, Özgün İrade, Vuslat, Nida, Yolcu, yayın hayatına yeni başlayan Elif, Moral Dünyası, Cafcaf, Eğitim Yazıları gibi birçok düşünce, kültür, edebiyat, gençlik, siyasi ve fikri dergiler vardı. Şahsi kanaatimizce dikkat çeken stantlardan biri, Ekim sayısındaki kapak dosyası İslami Hareket olması itibarıyla, Vuslat Dergisi'ydi. Kapağa "Nebevi Hareket Metodu Ümmetin Diriliş Hareketidir" ifadesini taşımışlardı.

İlk sene olması dolayısıyla fuara gereği kadar ilgi gösterildiği kamısına varan dergicilerle sohbet etme imkanımız oldu.

Fuar boyunca her gün konuşmalar gerçekleşti. Okuyucuya takip ettiği dergi ve yazarlarla bir araya gelme imkanı sağlandı. Haksöz Dergisi'nden Hamza Türkmen, Özgün Duruş Gazete'sinden Ali Bulaç, Şule Yayınları editörü ve İstanbul Yazarlar Birliği başkanı Ali Ural, Rihle Dergisi editörü Ebubekir Sifil, "şirki tasfiye etmek amacıyla yayınlanan" ve "direnen edebiyat" sloganıyla çıkan Tasfiye Dergisi'nin editörü Ahmet Örs, Gerçek Hayat

Gazetesi'nden Adem Özköse, Sibel Eraslan konuşanlar arasındaydı. Fuara Pakistan İslam Üniversitesi'nden katılan misafirler konuşmalarında "böyle bir fuara ilginin az olduğunu" belirttiler. Bu fuarın ileride daha büyük etkinliklere imza atılması hususunda bir adım olması duamızdır. Dergi fuarı vesilesiyle diğer dergici kardeşlerimizle bir araya gelme ve birebir diyalog kurma şansını yakaladık.

Bizde Genç Öncüler Dergisi olarak fuaradaydık. Standımızı, Ebubekir Sifil, Ahmet Mercan ve Pakistan İslam Üniversitesi'nden gelen misafirler ziyaret ettiler. TV 5 ve radyoda fuardan canlı yayın yapıldı. Genç Öncüler Dergisi'ni tanıtıcı konuşmalar yapan yazarlarımızdan Alperen Gençosmanoğlu, radyo yayınında dergimizde alanında ismini duyurmuş yazarlarla yapılan röportajların olduğunu söylerken; "ilk yayınlandığından itibaren ilgi gören" hayali röportajlardan da bahsetti. Röportajlarda Müslüman önderlerle yapılan hayali söyleşiler, onların hatırlanmasını, kitaplarının gündeme gelmesinin sağladı. Örnek vermek gerekirse, Mehmet Akif Ersoy, Seyyid Kutub, Said Halim Paşa, Mevdudi, Malik el-Şahbaz'la yapılan röportajlar kitaplarından ve konuşmalarından seçilerek oluşturuldu. Yine yazarlarımızdan Emir Timur Kafkas TV 5 yayınında genç öncüler dergisinin "gündem yaratma çabasında olan" bir dergi olduğunu vurguladı.

Bizde Genç Öncüler Dergisi olarak yeni abonelerimizle buluşmanın sevincini yaşadık. Beş gün boyunca standımızda, Genç Öncüler Dergisi'ni ve Pınar Yayınları'ndan çıkan Genç Öncüler Kitaplığımızdan, kitaplarımızı okuyucularımızla paylaştık.

Bir çeşit mücadele yöntemi olarak gördüğüm bu dergi fuarını, zihnimde unutulmayanlar arasına almış bulunmaktayım. Bir daha ki dergi fuarınının, bundan daha bereketli, daha hayırlı ve katılımın daha fazla olmasını, Allah'tan istediğimi bildirerek, yazıma son veriyorum.

Üniversite Programları Başlıyor!

Zeynep Aksu

Genç Öncüler bayan üniversite grubu 2 Ekim 2010'da güzel bir kahvaltıyla faaliyetlerine başladı. Çanakakale kampında dostluklarımızı pekiştirdiğimiz kardeşlerimizle bu vesileyle tekrar buluşmuş olduk. İlk defa bu programla aramıza katılan arkadaşlarımızın da bu samimi havadan hoşlanmaları ve bunu kendi ifadeleriyle dillendirmeleri de hepimizi ziyadesiyle sevindirdi.

Farklı üniversitelerde ve çeşitli bölümlerde okuyan hanım kardeşlerimizin bir diğer ortak sevinçleri de, okullarına artık rahatlıkla bilhıcâb girebiliyor olmalarıydı. İkili üçlü sohbetlerde de bu minvalde anılarımızı paylaşıp,

birbirimize destek olduk.

May Aqraa kardeşimizin Kur'an-ı Kerim tilavetinin ardından müslüman genç öncü olma misyonunu anlatan slaytımızı izlerken de yer yer duygulandık. Ama nihayetinde niyetlerimizi tazeledik, umutlarımızı yeşerttik. Slaytın ardından Saliha Can kardeşimizin ko-

nuşmasıyla da dört gözle beklediğimiz faaliyetlerimizin içeriğine dair bilgiler aldık.

Programdan ayrılırken her birimiz artık her cumartesi 11.30 - 13.00 saatlerinde AKV merkez binasında buluşmak üzere sözleştik.

Ayda Bir Anne-Kız Seminerleri!

Sümeyye Akgül

Araştırma ve Kültür Vakfı programlarına bir yenisini ekleyerek 'Anne-Kız Seminerleri'ni 8 Ekim Cuma günü başlattı. Liseli gençlerimizin anneleriyle tanışmak üzere düzenlediğimiz bu programa bütün hava muhalefetine rağmen katılım iyiydi. Annelerimizin soruları ve gençliğin genel sorunlarını Psikolog Saliha Can ablamızla konuştuk. Anneler program sonunda memnuniyetlerini bildirdiler. İnşallah programlarımız ayda bir cuma günleri devam edecektir.

öykü

'Zorunlu Seçmeli' Derste - 1

Celile Günseli

Zorunlu ve seçmeli aynı anda nasıl olur bilmiyorum ama olmuş işte, üniversitemiz yirminci yüzyılda toplumsal yapılar tarihsel dönüşümler dersini zorunlu seçmeli olarak koymuş müfredata. Sınıfa erken gelmişim. Pek kimse yok. Koridora bakıyorum insanlar gelip geçiyor, gülüyorlar, konuşuyorlar. Hepsi de okulda olmaktan memnun gözüküyor. Üniversiteli olmak, üniversitede olmak onları memnun ediyor gibi. Kendimi düşünüyorum, mutlu muyum burada, rahat mıyım, kendim miyim, ben de onlar gibiyim? Birazdan anlayacaksın diyor içimden bir ses, ders başladığında anlayacaksın onlar gibi olup olmadığını. Dersin başlamasına var biraz daha. Ders kitabına bakıyorum. Yirminci yüzyıl... Savaşlar barışlar antlaşmalar, ekim devrimi, Hitler, Keynes, Freud, sonra tekrar savaşlar savaşlar savaşlar... Hiç bitmeyen savaşlar. İnsanlık tarihinin en kanlı yüzyılı diyorlar. Diğer yüzyılları görmedim ama evet inanıyorum buna.

Hava kasvetli, boğucu, sıcak. Hayatta kalma mücadelesi veriyor gibiyim. Başımda yün bir şapka bir de boğazlı bir kazağım var, sıcağı daha çok sıcak yapıyorlar. Boğuluyorum. Bedenime bırakılmış bir yorgunluk hissediyorum, en ağır da kalbime yerleşmiş gibi. Kaldıramıyorum. Bir sis bulutu her şeyi görünmez kılıyor, ne zaman başladı, ne zaman girdi bu sis hayatıma bilmiyorum. Bildiğim tek şey hayatımdaki tüm renkleri alıp götürdüğü. Yorgunum. Her nefes alıştımda kendimi tüketiyormuşum gibi. Kaçmak istiyorum, dersi ekmek, girmemek, duymamak 20 yüzyılın o tüm kanlı hikâyelerini. Kapanmak istiyorum içime, daha çok, daha çok. Geriye doğru koşmak, çocukluğuma doğru, anneme doğru, en başa gitmek istiyorum, tüm bunların başlamadığı.

Sınıfın büyük pencereleri var, her tarafını sarmaşıkların doladığı. Kediler tırmanmaya çalışıyor. Yukarı çıkmayı başaramıyorlar ama yılmıyorlar da. Onlar denedikçe ben daha kötü oluyorum. Oysa şimdi aklımdan geçen, her şeyi bırakıp gitmek. Sıcaktan bunaldım oyundan çıkıyorum demek mi bu, hem de oyunun ortasında, çocukça bir yılgnlık, kırgınlık mı? Yorgunum. Anlatmaya, anlamaya yorgunum. Hiç söyleyemediğim boğazımda tıkalı kalmış sözler, kendi karanlığımı boğduğum hakikatlerim, içimde bir yere gömülmüş isyan hepsi üzerime geliyor, karanlık salyörler bıraktığım boşluklara.

Sınıf dolmaya başladı. Birkaç kişiyle selamlaşıp pencere kenarına kuruluyorum, ders için en uygun pozisyonu alarak. Pencereye, yeşile, güneşe, kediye en yakın olacak şekilde... Arkada iki kişi konuşuyor;

- Nasıl bir hoca acaba, A gelir diye aldık ama pişman olmayız inşallah.

- Nabza göre şerbet veririz.

Biraz ideolojisi olan dersler için öğrencilerin bulduğu taktik; nabza göre şerbet vermek. Hoca gibi düşünmek, onun istediği gibi yazmak, onun istediği gibi konuşmak... Üniversitede hem de, hani o tüm evrensel değerlerin konuşulup tartışılması, farklı, aykırı fikirlerin kendine yaşam alanı bulması gereken yerde. Nabza göre şerbet vermek... Ben de öyle mi yapsam, bildiğimi unutsam, doğrularımı atsam bir kenara, onların istediği gibi mi olsam, o zaman ben de mutlu olabileceğim miyim üniversitede? İstemiyorum!

Gözlerim daldı, sınıftaki konuşmaları uğultu gibi duyuyorum. Hep böyle olur, sıkıldığımda, gözlerim kapanır, uykuya kaçırım. Ama şimdi uyumamalıyım, ders başlayacak, şov başlayacak. Büyük, kalabalık laflar edeceğiz şimdi, 20. yüzyıl âlimleri kesileceğiz. Önce hocayı anlayacağız sonra onun dilinden konuşacağız. Kurgumuz, senaryomuz her şey tamam, artık sadece hocanın gelmesi kaldı. Başımı sıraya koyuyorum, gözlerimi kapıyorum, hayallerimle baş başa kalıyorum. Yine sınıftayım ama bu sefer hoca benim. Yine 20. yüzyılı anlatıyorum, diyorum sınıfta benim ne'ci olduğumu anlamaya çalışan öğrencilerime;

Bu derste her şey özgür arkadaşlar, kendinizi üniversitede hissedin bu derste, rahat hazır ol tadında bir lisede değilsiniz artık. Not mu istediğiniz, A mı, bu kadar mı, alın hepinize veriyorum! Bana sadece ne düşündüğünüzü söyleyin, ne hissediyorsunuz? Tanımlamalar, ansiklopedik bilgiler değil, bırakın tüm notları defterleri, bırakalım o kronolojiye dönüşmüş tüm tarih bilgilerini. Biz konuşalım, Hiroşima'ya düşen atom bombası bize de düşüyor mu?...

Tak...tak...tak...

Uyanma zamanı!

Dhoruba

“Geride kalanlara yazılmış bir türkünün ve türkü kahramanı Dhoruba’ nın ve nice Dhoruba’ ların hikayesi”

Otobüsten indi, yeni evine: “Merhaba.” dedi, ürkek bir sesle. Vakit: Akşam vakti. Havada şehri aydınlatan sokak lambaları dışında pek fazla aydınlık kalmamıştı karanlığı ısıtmak namına. Ara ara geçen birkaç araç, tek

tük insan manzaraları... Hepsi bu kadardı. Şehir iyiden iyiye sessizleşmişti de. Bugün o da sessizdi zaten. Şehrin kalabalıkları, çığırkanlıkları olsa da farketmezdi onun için. Baba ocağından kalkmış tanımadığı insanların yaşadığı bir bilinmezler şehrine gelmişti. Tezler öne sürüp saatlerce tartıştığı, bir ekmeği bilmem kaç parçaya bölüp paylaştığı, yeri geldiğinde en güzel tebessüm çiçeklerine boy verdiği, yeri geldiğinde dert limanına demir attığında can simidi uzatan dostlarından uzaktı artık. Bunlar sükûtu için yeter de artardı bile ve nitekim de öyle oluyordu.

Devir teknoloji devri olup; çevresindeki hemen herkes bir telefon kadar uzağında olsa da yine yalnız hissediyordu kendini. Evet, yalnızdı, bir ba-

M. Fatih Çakmak

şına; bencileyin başlı başına. Derinden bir “of” çekti karşıdaki dağı inletircesine, türkü misali. Hatıralar canlanıyordu gözünde: Annesinin en sevdiği yemekleri yaptığı günler, hayatının en güzel renklerinden biri dediği amcası; zeytin gözlü akşamlara anlam yüklemek için, katran çalan gecelere son vermek için saatlerce kafa patlattığı, sabahladığı mahalle tayfası

ve daha niceleri... Bir sevdası vardı her biriyle; hatta kavilleşmişti birkaç tanesi ile: “Adımızı çağa şahid yazdıracağız.” diye. Ne kutlu bir amaç, ne kutlu bir muradı bu. Ama şimdi; evet şimdi, şimdi ne olacaktı? Ayrılık murada engel olabilecek miydi?

Acı bir sancı saplandı yüreğine. Hatta bir değil; birkaç acı, bir ok gibi. Korku, endişe, tereddüt ve daha bilemediği nice nice adını sadece duygu ile sınırlandıramayacağı hissiyat ya da en kestirme adıyla adı konulamayan şeyler vardı yürek denizinin derinliklerinde. Yalnızlık limanı, baş başa kalınmışlık rıhtımında bunları yaşarken, karlı bir havada biraz olsun içleri ısıtan güneş misali, depresimlerine bir ümit meş’alesi olabilecek bir mısra geldi hatrına:

“madem ki ayrılığa hüküm giymiş bu yürek artık ölmek için yaşamak gerek” *

Bu mısradan sonra tatlı bir tebessüm belirdi yüzünde “oh be “ dercesine. İyi ki gelmişti aklına bu yürekli mısra. Zira zihni bir dostun yapabileceği en güzel güzelliklerden birini sunmuştu gövdesinde hayat bulduğu dostuna. Yine gülümsedi: “Allah razı olsun zihnim, kara gün dostum.”

Kaç kez okumuştun bu mısranın yazılmış olduğu şiiri; ancak bu kadar anlamlı, bu kadar rahatlatıcı gelmemişti. Salt bir tasavvufi duyuşun örneği gibi görünen bir mısra aslında çok çok derin anlamlar taşıyordu ya da ona öyle geliyordu. Zaten şimdi başkalarına nasıl geleceği de çok umrunda değildi. Bu mısra onun için bir ümit pınarı, nefes almakta zorlandığı vakit alacağı oksijen tüpüydü artık. Bu geceden itibaren bu mısrayı “geride kalanların türküsü” ilân etmişti. Kollarını semaya uçurup aristokrat bir fermanla geride kalanların türküsünü haykırdı:

“madem ki ayrılığa hüküm giymiş bu yürek artık ölmek için yaşamak gerek”

İçi biraz rahatlamıştı ya da o rahatladığını sanıyor-

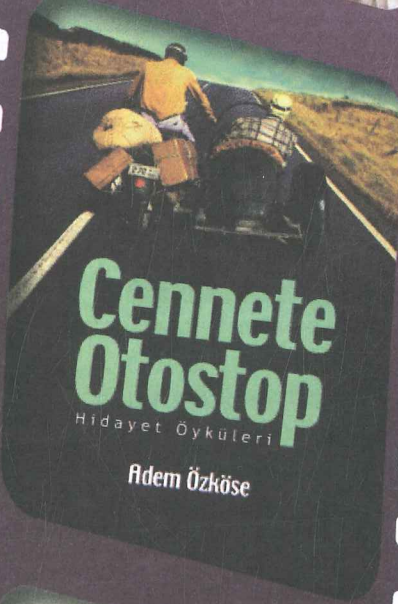
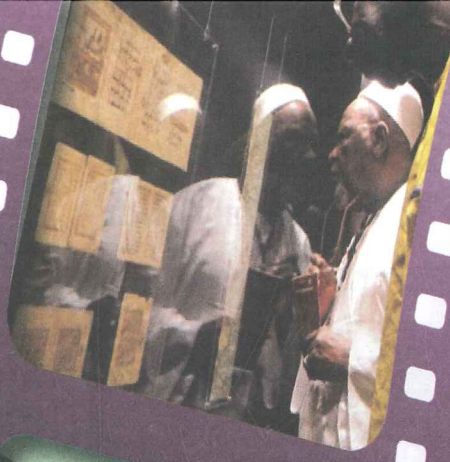
du; ama hem bedenem hem zihnen bugünlük bu kadardı, bu kadarı yeterliydi. Yeni yalnızlık girdaplarına girmeyi, yeni düşünömlere dalmayı göze almadı, almak istemedi. Şimdi kalkıp da mısranın felsefi tahlilini yapmanın hiç de gereği yoktu. Bazen bazı şeyleri dogmalaştırmak da gerekiyordu, kopmayan, çürümeyen, eskimeyen eskimezliği ile. Kim bilir ilerleyen günler daha neleri doğuracaktı. Belki bugün bir deryaysa yarın bir okyanus olup çağlayacaktı.

Ayağa kalktı. Çantasından eşofmanlarını, yastık kılıfını ve çarşafını çıkardıktan sonra ellerini başına bağlamış vaziyette yatağına uzandı ve :

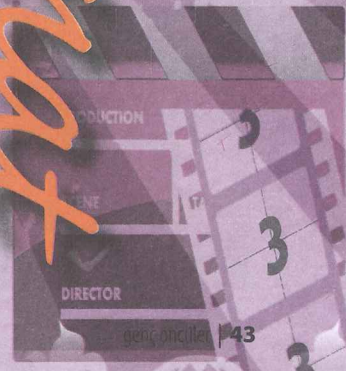
“Ey yüreğimin ince nakışı! Biraz da kendine ağla. Ağla ki ağlayışların yeni gülüşlere yelken açsın.” diye kendi kendine söylenirken aydınlık bir sabahın umuduyla gözlerini kapadı. Gözlerinin kapanmasından arta kalan ise geride kalanlara yakılmış bir türkü; masumane bir gencin masumane çırpınışıydı. Bir çırpınışı ki adı yarına umut, yetim bebelere ilaç; unutulmuşların hatırlanmasına bir katkı payı olacak bir Dhoruba çırpınışı...

**Mustafa İslamoğlu - Sana Onları Adayacağım*

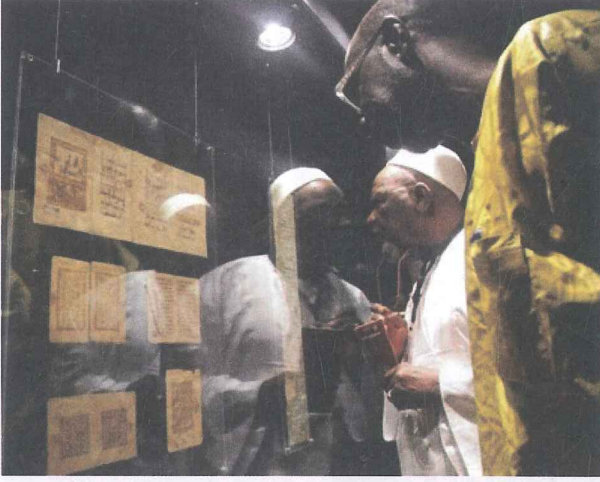
kültür

sanat

1400.Yılında Kur'an Sergisi Açıldı

Sultanahmet'teki Türk ve İslam Eserleri Müzesi'nde bulunan 300'den fazla değerli eser Kur'an-ı Kerim'in indirilişinin 1400. yılı vesilesi ile Kadir gecesine denk gelen 5 Eylül günü gösterime açıldı. İki bölümde yapılacak serginin ilk bölümünde birçok eser müzenin sergi salonunda çağdaş bir şekilde, özel bir sunumla ziyarete açıldı. İkinci bölümde ise müzenin üst katlarındaki vitrinler Kuran'lara ayrıldı. Şam Evrakı'nın yanı sıra sergideki bazı nadide eserler arasında Hz. Osman ve Hz. Ali'nin yazdığı Kur'an-ı Kerim'ler, Emevi-Abbasi-Selçuklu-İran-Osmanlı dönemlerine ait elyazması cüzler ve Kur'an-ı Kerim'ler, hat sanatının büyük ustalarından Şeyh Hamdullah, Ahmet Karahisari, Hafız Osman, Kazasker Mustafa İzzet gibi Osmanlı dönemi hattatlarının kaleminden çıkan Kur'an-ı Kerim'ler de yer alıyor. 1 milyona yakın ziyaretçinin gelmesi beklenen 1400. Yılında Kur'an Sergisi 5 Aralık'a kadar açık olacak.

İstanbul Tasarım Haftası

Bu yıl 5. kez düzenlenecek "İstanbul Design Week" kapsamında uluslararası tasarım dünyası 29 Eylül-3 Ekim 2010 tarihleri arasında eski Galata Köprüsü'nde buluştu. Etkinlik bu yıl 'Yeni Tasarım Merkezi' arayışına cevap vermek amacı ile yola çıktı. İstanbul dünya medyası ve uluslararası tasarımcılar aracılığıyla tasarım kültürünü bütün dünyaya tasarımlar ve konferanslarla yansıttılar. Doğu ve Batının tasarım kavramını buluşturma rolü üstlenen İstanbul tasarım haftasına aynı zamanda 24 üniversiteden Güzel Sanatlar ve İletişim fakülteleri öğrencilerinin katılımı ile gerçekleşti.

okudumyazdim.net

Genel Yayın Danışmanlığını Ömer Lekesiz'in yürüttüğü okudumyazdim.net 'Her kitap bir eylemdir' sloganı ile yola çıktı. Sağlam bir kadro ile güzel bir çıkış yapan okudumyazdim.net'in yazar kadrosunda Atasoy Müftüoğlu, Sibel Eraslan, Ferhat Uludere, Ömer Lekesiz, Yıldız Ramazanoglu, Gönül Yonar Utku, Sibel Oral, Esra Elönü, Sema Kahraman, Bilal Can, Elif Çakır, Nazmiye Gül Kızıltepe, Aysun Ellidokuzoğlu, Cem Özdemir bulunuyor. Edebiyattan sosyolojiye, felsefeden tarihe kadar birçok dalda yayınlanan kitapların derinlemesine incelemelerinin bulunduğu sitede kültür sanat haberlerinin yanı sıra yazarla yapılan söyleşilerin videolarını da toplayarak kaynak bir site olmaya aday gibi gözüküyor.

Sonbahar kitapları 2010

Cemal Şakar, Hikâyât

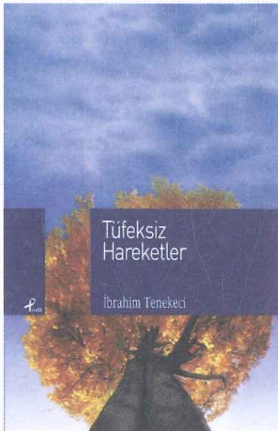
yazının
gizledikleri

Çağdaş Türk öykücülüğünün usta isimlerinden Cemal Şakar, Hikâyât isimli bu eserinde kısa öykü türünün örneğini ortaya koyuyor. Bazen birkaç cümleden bazen de bir paragraftan oluşan kısa öyküler, Türk edebiyatında başlı başına bir tarz olarak görülmektedir. İfadelerin sıkılmış,

damıtılmış haliyle şiire yaklaşan bu tarz, okuru düşünmeye ve yorumlamaya sevk etmektedir. Cemal Şakar bu kitabındaki kısa öykülerin ortak konusunu Kur'an kıssalarından seçmiştir. Kitabı oluşturan kısa öykülerin her biri bağımsız olmakla birlikte, konu olarak bütünlük göstermektedir. Kuran'da anlatılan olaylardan yola çıkarak okuru düşünmeye sevk eden bu öyküler edebi bir tür olarak az görülen kısa öykü türüne iyi bir örnek oluşturmaktadır.

İbrahim Tenekeci, Tüfeksiz Hareketler Bunlar

Millî Gazete'de değişik zamanlarda yazılan elli yazıdan oluşan Tüfeksiz Hareketler, gazete

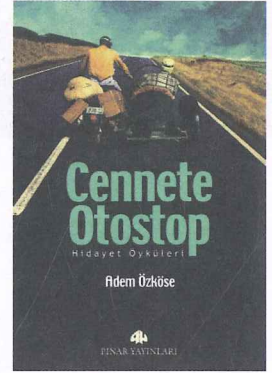
okuyucularına yazarı bütüncül görebilme imkânı tanıyor. Her makale belli bir güne ait olsa da, gündemi hiç değişmeyen, gündemden düşmeyen konuları içeriyor. Bu konuların odak noktasında hiç kuşkusuz ahlâk yer alıyor. Allah inancıyla ahlâk inan-

cının ne denli iç içe olduğunu yakinen görebiliyor bu yazılarda. İbrahim Tenekeci'nin Tüfeksiz Hareketler kitabında kendisine refakat edip sözüne eşlik eden oldukça kalabalık bir referans grubu da var.

Tüfeksiz Hareketler tüfek yerine ahlakla kuşanma isteği uyandırıyor...

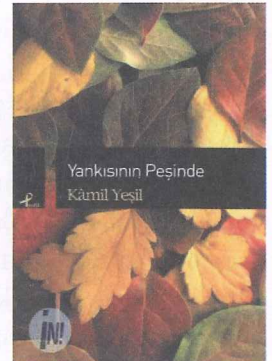
Âdem Özköse, Cennete Otostop

Gerçek Hayat dergisi Ortadoğu Temsilcisi Âdem Özköse'nin Pınar Yayınlarından çıkan ilk kitabı Cennete Otostop sonradan Müslüman olmuş insanların öykülerini anlatıyor. Hidayet Öyküleri alt başlığıyla yayımlanan papazların, rahiplerin, müzisyenlerin, misyonerlerin, uyuşturucu kaçakçıları gibi farklı profilden 19 kişinin İslama girişleri söyleşi şeklinde okuyucuya aktarılmış. Bu kitap ve öyküler Müslümanlığımızın şükürünün farkına varmak ve ifa etmek için zihnimizde yeni bir pencere açacak...

Kamil Yeşil, Yankısının Peşinde

Atatürk Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümü mezunu, Türkiye Yazarlar Birliği Yönetim Kurulu Üyesi yazar daha önce farklı yayınevlerinden yayınlanmış öykü kitaplarına bir yenisini daha ekledi. Halen bir Anadolu lisesinde edebiyat öğretmenliği yapan yazarın son öykü kitabı 'Yankısının Peşinde' profil yayıncılıktan çıktı.

Cami Mahyalarında İttihatçı Gelenek ve Diyanet

Ali Tarık Parlakışık

Jön Türkler'in batıcı ideologlarının fikirleri İttihatçılara intikal etmiş ve onlardan cumhuriyeti kuran batıcı kadrolara intikal etmiştir.

"Jön Türkler" ismini, Avrupalılar, o zaman padişaha herhangi bir sebeple muhalefet ederek Avrupa'ya giden oradaki fikri akımlardan etkilenerek, savunucusu olan gençlere demiştir. "Jön Türk" ile kastedilen her hangi bir grup veya bir tek fikrin etrafında birleşenler anlamında değildir. Mesela, Namık Kemal o zamanlarda İslami fikirlerini yazmış ve yaymaya çalışmıştır. Ahmet Rıza ise batıcı fikirlerini yazmış, yaymaya çalışmıştır. İkisi de o veya bu sebeple padişaha muhalefetinden dolayı Avrupa'ya gitmiş ve Avrupalılar tarafından "Jön Türk (Genç Türk)" olarak adlandırılmışlardır.

İttihatçılar oldukça farklı fikirleri savunmuşlardır. Ama destekledikleri söylem ne olursa olsun "ben müslümanım" demeyi bırakmamışlardır. Bir zaman halifeliğin gücünden faydalanmaya çalışmışlardır. Bir zaman da "irtica" lafının ortaya çıkmasında etkili olan 31 Mart Olayı'nı tertipleyip, sanki İslami bir kıyamış gibi gösterip, Halife Abdülhamid'i tahttan indirtmişlerdir. Ve İttihat Terakki'nin gerçek yüzünü farketmeden önce bu gruba Mehmet Akif, Said Nursi, Elmalılı Ham-

di Yazır gibi müslüman hareket adamları da belli bir süre katılmışlardır.

Ve bu batıcı, laik, Kemalist ideoloji İttihat Terakki'den aldığı mirasla, 1930'da İslami bir hava vererek Menemen Olayı'nı tertip etmiştir. Ve hala müslümanları "kan döker, adam öldürürler" formatında gösterip, onları hedef tahtası haline getirdiler. Menemen Olayı'nda öncülüğü yapmış olan devlet ajanı, "Derviş" Mehmet, etrafında sevilmeyen, oturduğu mahalle olan Manisa'nın Arpalan semtinde hemen herkesin nefret ve istiskaline karşıdır, esrarkeştir. Dışında kaba bir tipi vardır. Mehmet'in etrafında beş kişi vardır. Sütçü Mehmet, saf, aciz, kendi halinde, mahallede süt satan biri. Şam'dan Mehmet, budala ve muvazenesizin biri. Çoban Mehmet, 18-19 yaşlarındaki bu keçi çobanı, öbürleri gibi cahil ve muvazenesizin biri. Nalıncı Hasan, Mehmet'in memleketi Giritli'dir ve meseleye hiçbir şey bilmeden karışanlardandır. Zeki Mehmet, para ve menfaat karşılığında her şeye müsait bir adamdır. Bu adamlar esrar çekip, ellerine Kelime-i Tevhid Bayrağı'nı alıp, kıyama kalkar gibi görünüp birçok Müslüman'ın şehit edilmesine sebep olmuşlardır. Bu olayın tertiplendiğine dair kanıtlar elde mevcuttur. Mesela,

Kubilay vurulduğunda 25-30 dakika geçtiği halde devlet kuvvetlerinin meydana çıkmaması. Sonra Kubilay yerde kıvrılırken kendilerine işaret gelmediği halde sekiz jandarmalık bir manga silahları bırakıp dağılmıştır. Zeki Mehmet yakalanıp ellerine kelepçe takılınca hayretle bakıp, “hani bize para vereceklerdi. Bu ne iş?...” demiştir. Neticede Menemen Olayı, entrika ve yalanlarla memleket çapında bir alim avına neden yapılmıştır/olmuştur.

Ve 86 yıldır, memleketimizde tahakküm kurmaya çalışan Kemalizm Dini, bu entrikacılar tarafından aldığı mirasla tam bir sene önce, 5 Ekim’de selatin (Osmanlı Devleti’nin yaptırdığı) camilere yani, Süleymaniye, Sultan Ahmet, Eyüp gibi camiilerin mahyalarına kendi akide ve ilkelerini yazmıştır. Bu saygısızca işlemi yapanlar Vakıflar Genel Müdürlüğü’dür. “Ordumuza şükran borçluyuz”, “Ne mutlu türküm diyene”, “Türk öğün çalış güven” vs. şeklindeki yazıların sadece Allah’a ibadet için yapılan camilere asılması ilk değildir. Aynı zihniyet, CHP diktatörlüğünde de şöyle yazmıştı mahyalara “Ata Türk”, “Var Ol İnönü”. 6 Ekim’de

Süleymaniye Camii’nin önünde protestoyla tevhid ve adalet içerikli tepkiden sonra, DİB ve Vakıflar Genel Müdürlüğü mahyaları kaldırdı.

Kur’an’a gösterilen ilgiye sığınarak ve Sebilürreşad Dergisi’nin fonksiyonelliğinden de yararlanarak güç kazanan Büyük Millet Meclisi, Mart 1923 darbesi sonucunda feshedilir. İkinci Meclis batıcı kadrolar tarafından oluşturulur ve 3 Mart 1924’te ikinci mecliste yani Türkiye Büyük Millet Meclisi’nde, Atatürk’ün tabiriyle “Türk Genel Devrimi” için üç yasa

kabul edilir: 429 sayılı yasayla Din Ve Vakıf İşleri Bakanlığı ve Ordu-Harp Bakanlığı kaldırıldı. Diyanet İşleri Başkanlığı ve Vakıflar Genel Müdürlüğü kuruldu. Din işleri ve ordunun yönetimi yürütmeden ayrıldı. Kemalist İnkılap, 86 yıldır sistemi koruma vazifesi verdiği bu iki kurumu da (DİB ve TSK) tek kanunda, aynı anda tanımlamış, biçimlendirmişti. 430 sayılı yasa ile Tevhid-i Tedrisat Kanunu (Öğretimin birliği) çıkarılarak, dini eğitim yasaklanmaya çalışıldı. 431 sayılı yasa çıkınca da, Hilafet kaldırıldı.

Yani, Kemalizm Dini’nin öğretileri belirginleşmeye başladı. Din kelimesinin bir anlamı da “insanların yaşamını ona bağımlı olarak sürdürdüğü düşünce ve hayat nizamıdır”. Kemalizm incelendiğinde görülecek ki, İslam’dan apayrı bir dindir. Hatta 1930 yılına Mustafa Kemal’in denetimindeki TDK’nın çıkarttığı lugatta din maddesi şöyle anlatılır; “Bir yaşam tarzı. Türk’ün dini Kemalizm’dir”. Bu yaklaşım dönemin şairlerinin dizelerinde de görülür; “Ey Samsun’dan karaya çıkan ilah, Merhaba” (Behçet Kemal Çağlar), “Kâbe

Arab'ın olsun/Bize Çankaya yeter" (Kemalettin Kamu), "Atatürk'ün tapkınıyız" (Aka Gündüz).

Biraz Diyanet Kurumu'ndan bahsederseniz;

1982 Darbe Anayasasınının 190. maddesi şöyledir "genel idare içinde yer alan Diyanet İşleri Başkanlığı, İslam Dini'nin gerçek kural ve ilkeleri doğrultusunda... özel kanununda gösterilen görevleri yerine getirir..." Bu madde Milli Güvenlik Konseyi'nde değiştirildi ve 136. madde olarak "genel idare içinde yer alan Diyanet İşleri Başkanlığı, laiklik ilkesi doğrultusunda özel kanununda gösterilen görevleri yerine getirir" şeklinde değiştirildi. Eski DİB başkanı Nuri Yılmaz şöyle der "devlet düşmanlığı yapanlar, diyanetin düşmanıdır. Ve şöyle der "laiklik iş bölümüdür. Dünya işleri TBMM'ye ait, Din işleri DİB'e bırakılmıştır". Yani Kur'an'a uygun olmayan bir yapılanma görüyoruz burada. Genel Kurmay Başkanlığı ve DİB aynı yasa ile kurulmuş laik devleti güvence altına almak amaçlı iki kurumdur. İmam-Hatip Liseleri de aslında başta halkın dini duygularını kontrol altına almak amacıyla açılmıştır.

Yani, 1923'ten beri Diyanet Kurumu'nda İslami bir görünüm pek yoktur (ve de oluşturulmamaya çalışılmıştır). Lakin şöyle bir durum var. Diyanet İşleri içinde hakikaten müslüman kimlikli kişiler vardır. Hatta bazıları Diyanet İşleri Başkanı bile olabilmektedirler. Bu insanlar İslam akidelerini ve ilkelerini Kemalizm'in kuşatmasından kurtarılmışlardır. Bu kişiler Diyanet'te özgürleşme alanı açmalı, Diyanet'ten cahili Kemalizm Dini'ni uzaklaştırmalı, içindeki ırkçı, kemalist, ergenekoncu anlayışları tasfiye etmeye çalışmalıdırlar.

Peygamberimizin cihada çıkmadan önce toplandıkları, ibadet için bir araya geldikleri camiiler İslam düşmanlarının ellerinden alınmalı, İslam düşmanlarının propaganda merkezi olmaktan kurtarılmalı, İslam düşmanlarının müslümanlara karşı yürüttüğü psikolojik ve soğuk savaşın aracı olmaktan kurtarılmalı ve bu baskı ve benzerleri engellenmelidir.

Son olarak şunları söyleyelim; Müslümanlar ola-

rak, İslam'ı tüm insanlara tebliğ ediyoruz. İslam barış, huzur, refah dinidir, adalet dinidir. Müslüman olmayanlara bir baskı, bir zorlamamız yoktur, dinimizin bir gereği olarak. Müslüman olmayanlarla, yine kendi dinimiz sınırları içerisinde, adil olarak yaşarız. Müslümanların 'sinir kat sayılarını ölçmek istercesine' başka bir dinin akideleleri ve ilkeleri cami mahyalarına asılmasını camilerimize yapılan, Türkçü-Kemalist dayatmaları kınıyoruz. Ve kınamayla da kalmıyoruz. Çünkü aciz ve güçsüz olanlar sadece kınar. Tüm peygamberler ve peygamberimiz Hz. Muhammed'in yaptığı gibi, Cahiliyeye karşı İslami Mücadele'yi sürdüreceğiz.

Hutbeler resmi ideolojiden arındırılmalıdır. Camiiler, mescidler laik devletten ayrılıp, müslüman kuruluşlara bırakılmalıdır. Camiiler, Asr-ı Saadet'te olduğu gibi dinamik bir yapıya elbet kavuşacaktır.

Ve bu baskıyı yapanlara, bu baskıya maruz kalanlara, müslümanlara, münafıklara, müşriklere, mü'minlere bir hatırlatma olsun diye:

"Asr'a yemin olsun ki, muhakkak insan hüsranda. Ancak iman edip salih ameller işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve birbirlerine sabrı tavsiye edenler müstesnadır." (Asr Suresi)

Alıntılar ve kaynaklar:

Açılım Politikaları, Hamza Türkmen, Ekin Yayınları

Son Devrin Din Mazlumları, Necip Fazıl Kısakürek, Büyük Doğu Yayınları

Kur'an'ın Dört Temel Terimi, Mevdudi, Özgün Yayıncılık

İLKAV'dan Diyanet'e "Tevhid Dini'ne Dön", www.haksozhaber.net, 07.10.2009

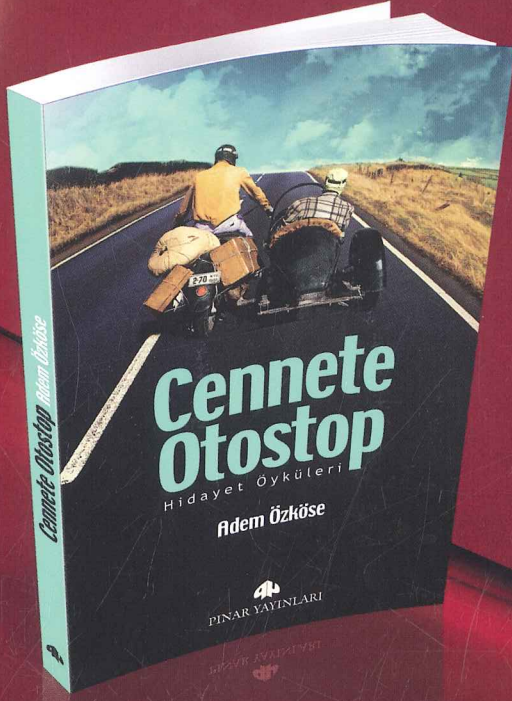
"Mahyalar Kaldırıldı, Şimdi Sorumlular Bulunsun", www.haksozhaber.net, 07.10.2009

Cennete Otostop

Hidayet Öyküleri

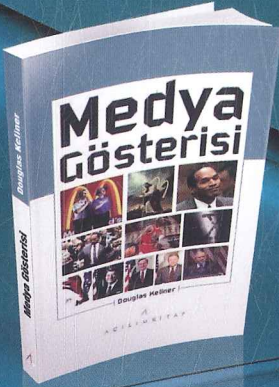
Hepsinin birbirinden farklı, birbirinden ilginç hikâyesi vardı. Kimisi papazken, kimisi ünlü bir müzisyenken, kimisi bir misyonerken, kimisi de uyuşturucu kaçakçısıyken İslam'la tanışmış ve kendilerine yeni bir hayat kurmuşlardı. Bu röportajlar esnasında mühtedilerin gözyaşlarına, sevinçlerine ve heyecanlarına da şahitlik ettim. Onlardan yaşadıkları zorlukları, hayal kırıklıklarını, geleceğe dair umutlarını dinledim.

İtiraf etmeliyim ki, mühtedilerle yüz yüze röportajlar yaparken dinlediklerimden ben de çok etkilendim. Bazı hikâyeler günlerce aklımdan çıkmadı; yolda yürürken, kitap okurken veya başımı yastığa koyduğumda, sonradan Müslüman olan bu insanların anlattıklarını, başlarına gelenleri hatırlıyordum. Hepsisi gerçek ve yaşanmış olan hidayet öykülerini dinleyip de etkilenmemek elde değildi. Sizin de hidayet öykülerini okurken birçok farklı duyguyu bir arada yaşayacağınızı; kimi zaman şaşıracağınızı, kimi zaman mutlu olacağınızı, kimi zaman da gözyaşlarınıza engel olamayacağınızı tahmin ediyorum.

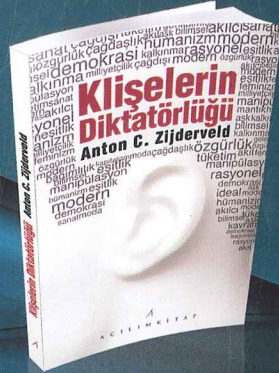

PINAR YAYINLARI

AÇILIMKİTAP

MEDYA GÖSTERİSİ
Douglas Kellner

KLİŞELERİN DİKTATÖRLÜĞÜ
Anton C. Zijderveld

GÜNDELİK HAYAT POLİTİKALARI
Paul Ginsborg

www.kitappinari.com

Alayköşkü Cad. Civan Han No: 6/4 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (212) 520 98 90 Faks: (212) 527 06 77

GENÇ ÖNCÜLER'E ŞİMDİ ABONE OLUN!

1 YILLIK
ABONELİK
30 TL

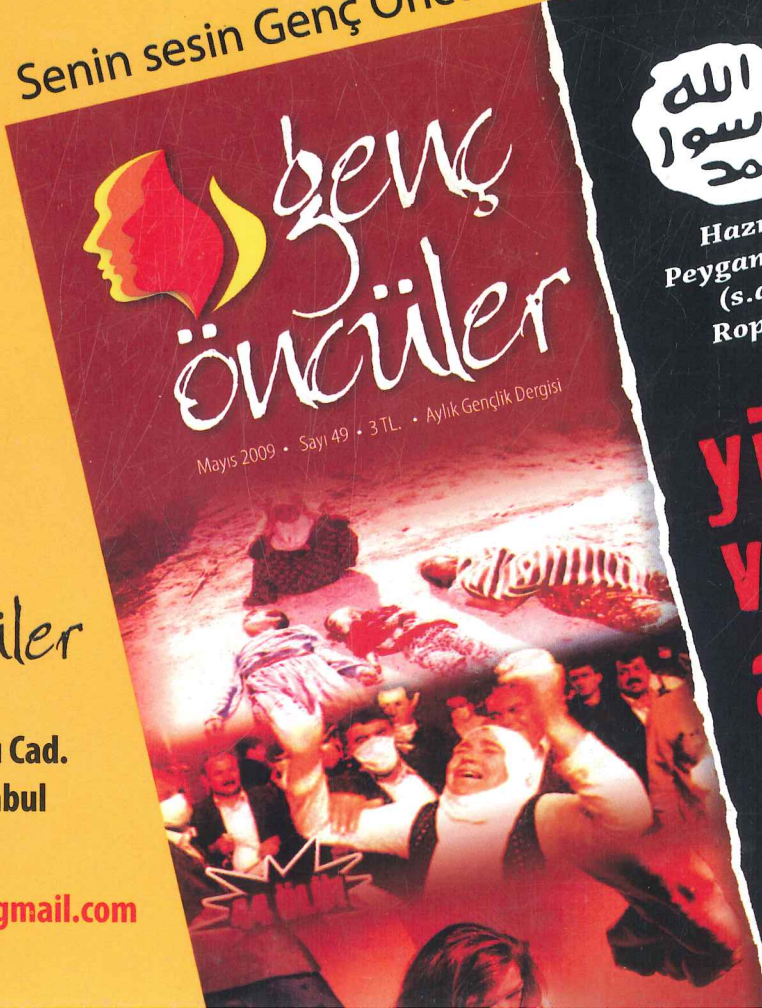
Senin sesin Genç Öncüler, koroya katıl, abone ol.

Genç Öncüler

Zeyrek Mah. Kıztaşı Cad.
No:30/1 Fatih-İstanbul
Tel: (212) 531 1033

bilgigenconculer@gmail.com

Genç
Öncüler

Mayıs 2009 • Sayı 49 • 3 TL • Aylık Gençlik Dergisi

Hazreti
Peygamber'le
(s.a.v.)
Ropörtaj

yitirilen
vicdan
artan
şiddet

• Toplumsal Şiddet,
Dilaver Demirağ
• Masum Değiliz Hiçbirin
Abdurrahman Babacan
Jan Eser